Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος	» 4,50	Ἑξάμηνος	» » 5,50
Τρίμηνος	» 2,50	Τρίμηνος	» » 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩι 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ-ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἑσωτερ. Λ. 15, Ἐξωτερ. Λ. 20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 25ος — *Ἐν Ἀθήναις, 23 Δεκεμβρίου 1917* — *Ἔτος 40ὸν.—Ἀριθ. 4*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΓ'. (Συνέχεια)

—Δύσκολο νὰ πόφανθῆ κανείς, εἶπε ὁ μηχανικός· ἀδιάφορο ὅμως, θὰ τὸ μάθωμε σὲ λίγο!

Ἐνῶ ἐγίνετο αὐτὴ ἡ συνομιλία, ὁ Πέγκροφ δὲν ἐκάθητο ἀργός.

Εἶχε γυρίσῃ τὸ καΐκι, ποῦ μὲ ὅλα του τὰ πανιά, ἔπλεε τώρα πρὸς τὸ Ἀητονύχι.

Ὅλοι ἐσυλλογίζοντο τὸν ναυαγὸ τῆς νήσου Θαβώρ. Ἦταν ἀκόμη καιρὸς γιὰ νὰ σωθῆ;.. Μεγάλο γεγονὸς στὴ ζωὴ τῶν ἀποίκων! Κι' αὐτοί, οἱ ἴδιοι δὲν ἦταν παρὰ ναυαγοί· ὁ ἄλλος ὅμως μπορεῖ νὰ μὴν κατώρθωσε νὰ βολευθῆ ἐκεῖπέρα σαν κι' αὐτούς, μπορεῖ νὰ μὴ βρῆκε εὐνοϊκοὺς ὅρους ζωῆς στὸ νησί του· θεωροῦσαν λοιπὸν καθῆκόν τους νὰ τρέξουν νὰ τὸν βοηθήσουν.

Στῆς τέσσερες τὸ ἀπόγευμα, ὁ Καλότυχος, ἀφοῦ ἔκαμψε καὶ τὸ Ἀητονύχι, ἦλθε κι' ἄραξε στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας.

Τὸ ἴδιο βράδυ, ἐκανονίσθηκαν ὅλες οἱ λεπτομέρειες τοῦ νέου ταξειδιοῦ. Θὰ τὸ ἔκαναν μόνον ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερτ, ποῦ ἤξεραν καλὰ τὸν χωρισμὸ ἑνὸς πλοίου. Ἂν ἔφευγαν τὴν ἄλλη μέρα, 11 Ὀκτωβρίου, ὡς τῆς 13 τοῦ μηνὸς θὰ ἔφθαναν στὴ νῆσο Θαβώρ, γιατὶ μὲ τὸν καιρὸ ποῦ εἶχαν, δὲν ἐχρειάζετο περισσότερο ἀπὸ σαρανταοκτὼ ὧρες γιὰ ταξεῖδι ἑκατὸν πενῆντα μιλλίων. Ἤθελαν μιὰ ἡμέρα νὰ μείνουν στὸ νησί κι' ἄλλες τρεῖς-τέσσερες γιὰ νὰ γυρίσουν· ὥστε ὡς τῆς 17 Ὀκτωβρίου, θὰ ἦταν πίσω στὴ νῆσο Λίγκολν. Ἔτσι ἐλογάριαζαν. Ὁ καιρὸς ἦταν ὡραῖος, τὸ βαρόμετρο ἀνέβαινε σταθερά, ὁ ἄνεμος ἔπνεε εὐνοϊκός· ὅλα λοιπὸν τοὺς ἔκαναν νὰ ἐλπίζουν, ὅτι δὲν εἶχαν νὰ κακοπάθουν ἢ νὰ κινδυνεύσουν οἱ δυὸ γενναῖοι, ποῦ ἕνα καθῆκόν τους ἔσπρωχνε τώρα μακρὰ ἀπὸ τὸ νησί τους.

Ὁ Κύρος Σμίθ, ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Νάβ, στὴν ἀρχὴ ἀποφασίσθηκε νὰ μείνουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι. Ὁ δημοσιογράφος ὅμως διαμαρτυρήθηκε ζωηρά. Δὲν ξεχνοῦσε τὸ ἐπάγγελμά του καὶ τὴν ἐφημερίδα του κι' ἐδήλωσε ὅτι θὰ προτιμοῦσε νὰ πάῃ κολυμπῶντας, παρὰ νὰ χάσῃ μιὰ τέτοια εὐκαιρία καὶ νὰ στερήσῃ μιὰ τέτοια ἀνταπόκρισι,—ὁποτε θὰ μποροῦσε νὰ τὴν στείλῃ,—τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης». Ἔτσι παραδέχθηκαν ναναχωρήσῃ κι' ὁ Γεδεὼν Σπίλετ μὲ τὸν «Καλότυχο».

Ἀπὸ βραδὺς ἐκουβάλησαν στὸ πλοῖο στρώματα, σκεπάσματα, σκεύη, ὅπλα, πολεμοφόδια, μιὰ πυξίδα, τροφιμα γιὰ ὀκτὼ ἡμέρες, καὶ ἅμα τελείωσε αὐτὸ τὸ φόρτωμα, οἱ ἄποικοι γύρισαν στὸ Γρανίτινο Παλάτι.

Τὸ πρωΐ, στῆς πέντε, ἔγειναν οἱ ἀποχαιρετισμοί, ὄχι χωρὶς κάποια συγκίνησι κι' ἀπὸ τὰ δύο μέρη, κι' ὁ Πέγκροφ ἄνοιξε τὰ πανιά του καὶ διευθύνθηκε πρὸς τὸ Ἀητονύχι, ποῦ ἔπρεπε νὰ τὸ περάσῃ, γιὰ νὰ πάρῃ ἔπειτα ἴσιο δρόμο πρὸς τὰ νοτιοδυτικά.

Ὁ «Καλότυχος» εἶχε ξεμακρύνῃ ὡς ἕνα τέταρτο μιλλίου ἀπὸ τὴν ἀκτή, ὅταν οἱ ἐπιβάτες του εἶδαν ἐπάνω στὴν Τερψιθέα δυὸ ἀνθρώπους, ποῦ τοὺς ἔκαναν σήματα ἀποχαιρετισμοῦ.

Ἦταν ὁ Κύρος Σμὶθ καὶ ὁ Νάβ (*).

—Οἱ φίλοι μας! ἐφώναξε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ. Εἶνε ὁ πρῶτος μας χωρισμὸς ὕστερα ἀπὸ εἴκοσι μῆνες!

Ἀνταποκρίθηκαν στὰ σήματά τους ἀπὸ τὸ πλοῖο καὶ σὲ λίγο ἡ Τερψιθέα καὶ τὸ Γρανίτινο Παλάτι κρύφθηκαν πίσω ἀπὸ τοὺς βράχους τοῦ Ἀκρω-

«—Γῆ! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ.» (Σελ. 30, στ. β'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα ποσηγ. φύλλου· σελ. 21.

τηριοῦ. Τῆς πρώτες ὧρες τῆς ἡμέρας, ὁ «Καλότυχος» ἔπλεε πάντα ἀντίκρυ στὴ μεσημβρινὴ ἀκτὴ τῆς νήσου Λίγκολν, ποῦ σὲ λίγες φάνηκε σὰν ἕνα πελώριο πράσινο πα' νέρι, ποῦ στὴ μέση του ὑψώνετο μόλις ἡ κορυφὴ τοῦ Φραγκλίγου. Αὐτὸ τ' σχῆμα, αὐτὴ ἡ ὄψι ποῦ παρουσίαζε ἀπὸ μακρυὰ τὸ νησί, ἦταν βέβαια πολὺ λίγο κατάλληλη γιὰ νὰ ἑλκύσῃ τὰ περαστικὰ πλοῖα.

Στὴ μία μετὰ τὰ μεσάνυκτα, πέρασαν τὸ ἀκρωτῆρι Σαύρα, ἄλλα δέκα μίλλια στ' ἀνοικτά. Ἀπὸ τέτοια ἀπόστασι, δὲν μποροῦσαν πιὰ νὰ διακρίνουν τίποτα στὴ δυτικὴ ἀκτή, ποῦ ἔφθανε ὡς τὰ ριζοβούνια τοῦ Φραγκλίνου καί, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς ὧρες, ὁλόκληρη ἡ νῆσος Λίγκολν εἶχε χαθῆ στὸν ὁρίζοντα.

Ὁ «Καλότυχος» πήγαινε πρίμα. Εὔκολα σηκώνετο στὸ κῦμα κι' ἔκοβε δρόμο γοργά. Ὁ Πέγκροφ εἶχε βάλει καὶ τὸν φλόκκο, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ μεγάλο πανί. Ὅσο γιὰ τὴν διεύθυνσι, τὴν εὕρισκε μὲ τὴν πυξίδα.

Ἀπὸ καιροῦ σὲ καιρό, ὁ Χάρμπερ τὸν ξεκούραζε στὸ τιμόνι. Ἄλλα τὸ χέρι τοῦ παιδιοῦ ἦταν τόσο σταθερὸ κι' ἐπιτήδειο, ὥστε ὁ Πέγκροφ δὲν εὕρισκε νὰ τοῦ ἐπιπλήνῃ οὔτε μία στραβοτιμονιά.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ μιλοῦσε πότε μὲ τὸν ἕνα, πότε μὲ τὸν ἄλλο καί, στὴν ἀνάγκη, βοηθοῦσε κι αὐτὸς στοὺς χειρισμούς. Ὁ καπεταν Πέγκροφ ἦταν τέλεια εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν μικρὴ τσούρμα του.

—Μπράβο, παιδιά μου! τοὺς ἔλεγε. Θὰ σᾶς αὐξήσω τὸ μισθό!

Τὸ βράδυ, τὸ νέο φεγγάρι—ποῦ μόνο στὴς 16 τοῦ μηνὸς θὰ εὑρίσκετο στὸ πρῶτο του τέταρτο,—φάνηκε στὸ λυκόφως καὶ σβύσθηκε σὲ λίγο. Ἡ νύκτα ὅμως ἦταν κατάστερη, γλυκεία καὶ προμηνοῦσε ὡραία καὶ τὴν ἀκολουθη ἡμέρα.

Ὁ Πέγκροφ, φρονιμος ὅπως πάντα, κατέβασε τὸν φλόκκο, μήπως τυχὸν δυνάμωνε τὴ νύκτα ὁ ἀέρας. Ἡ προφύλαξις ἦταν ἴσως ὑπερβολικὴ γιὰ μιὰ τόσο ἥσυχη νύκτα. Ἄλλα ποῖος θὰ μποροῦσε νὰ κατηγορήσῃ γιὰ τοῦτο τὸν καλὸ θαλασσινό; Ἡ φρονησις δὲν βλάπτει ποτέ...

Ὁ δημοσιογράφος κοιμήθηκε μέρος τῆς νυκτός. Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ Χάρμπερ ἀντικαθιστοῦσαν ὁ ἕνας τὸν ἄλλο στὸ τιμόνι. Ὁ καπετάνιος ἐμπιστεύετο τὸν Χάρμπερτ σαν τὸν ἑαυτό του, τὸν ἴδιο κι' ἡ ἐμπιστοσύνη του ἐδικαιολογεῖτο πολὺ ἀπὸ τὴν ψυχραιμία καὶ τὴν φρόνησι τοῦ παιδιοῦ. Ὁ Πέγκροφ τοῦ ἔδινε τὴν διεύθυνσι ὅπως ἕνας πλοίαρχος στὸν τιμονιέρη του κι' ὁ Χάρμπερ δὲν ἄφινε τὸν «Καλότυχο» νὰ παρεκκλίνῃ οὔτε γραμμή.

Ἡ νύκτα πέρασε καλὰ καὶ τὴν ἑπομένη, 12 Ὀκτωβρίου, τὸ ταξεῖδι ἐξακολούθησε μὲ τοὺς ἴδιους ὅρους. Ἡ διεύθυνσις πρὸς τὰ νοτιοδυτικὰ κρατήθηκε αὐστηρὰ ὅλη τὴν ἡμέρα κι' ἂν ὁ «Καλότυχος» δὲν ὑφίστατο τὴν ἐπίδρασι κανενὸς ρεύματος ἀγνώστου, θὰ ἔπιπτε ἴσα στὴ νῆσο Θαβώρ.

Ὅσο γιὰ τὴ θάλασσα ποῦ διέσχιζε τώρα τὸ καΐκι, ἦταν ἐντελῶς ἔρημη. Κάπου-κάπου, κανένα μεγάλο πουλί, ἄλμπατρος ἢ φρεγάτα, περνοῦσε ἀπὸ τόσο κονά, ὥστε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ θὰ τὸ πυροβολοῦσε, ἂν δὲν ἐσυλλογίζετο ὅτι μπορεῖ νὰ ἦταν καὶ τὸ πουλὶ ποῦ τὸ εἶχε ἐξαποστείλῃ ὁ ἴδιος μὲ τὴν ἀνταπόκρισί του γιὰ τὸν «Κήρυκα τῆς Νέας Ὑόρκης». Αὐτὰ τὰ πουλιὰ ἦταν, φαίνεται, τὰ μόνα ζωντανὰ ποῦ ἐσύχναζαν τὸ μέρος ἐκεῖνα τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ Λίγκολν καὶ Θαβώρ.

—Καὶ ὅμως, παρατήρησε ὁ Χάρμπερτ, εἶνε ἡ ἐποχὴ ποῦ τὰ φαλαινοθηρικὰ διευθύνονται συνήθως πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ. Δὲν πιστεύω, μὰ τὴν ἀλήθεια, νὰ ὑπάρχῃ στὸν κόσμο θάλασσα πιὸ ἔρημη ἀπ' αὐτή!

—Δὲν εἶνε δὰ καὶ τόσο ἔρημη! ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

—Δηλαδή; τί ἐννοεῖς;

—Μ' ἀφοῦ εἴμαστε 'μεῖς; Γιὰ τίποτα λοιπὸν δὲν λογαριάζεται ἕνα καΐκι, μὲ τρεῖς ἀνθρώπους μέσα;

Ὡς τὸ βράδυ, κατὰ τοὺς λογαριασμούς των, ὁ «Καλότυχος» εἶχε κάμῃ ἑκατὸν εἴκοσι μίλλια, ἀπὸ τὴν στιγμὴ ποῦ ἄφισε τὴν νῆσο Λίγκολν, σὲ τριανταέξη ὧρες ἔπαιρνε δηλαδὴ τριάμισυ μίλλια τὴν ὥρα. Ὁ ἀέρας ὅμως ἀδυνάτιζε ὁλοένα κ' ἔτεινε νὰ πέσῃ. Ὁπωδήποτε, μποροῦσαν νὰ ἐλπίζουν ὅτι ὡς αὔριο τὸ πρωΐ, ἂν οἱ λογαριασμοί τους ἦσαν σωστοί, θὰ βλέπαν μπροστά τους τὴ νῆσο Θαβώρ.

Γι' αὐτό, κανένας ἀπὸ τοὺς τρεῖς δὲν κοιμήθηκε τὴν νύκτα ἐκείνη τῆς 12 πρὸς τὴν 13 Ὀκτωβρίου. Δὲν μποροῦσαν νὰ κατανικήσουν τὴ συγκίνησι ποῦ τοὺς προξενοῦσε ἡ προσδοκία τῆς αὔγῆς. Ὑπῆρχε τόση ἀβεβαιότης στὴν ἐπιχείρησι ποῦ εἶχαν ἀναλάβῃ! Ἦταν πραγματικῶς κοντὰ στὴ νῆσο Θαβώρ; Θὰ εὕρισκαν ἐκεῖ τὸν ναυαγό, ποῦ ἐπήγαιναν νὰ βοηθήσουν; Καὶ τί ἄνθρωπος νὰ ἦταν αὐτός; Μήπως ἡ παρουσία του ἔμελλε νὰ διαταράξῃ τὴν ζηλευτὴ ὡς τώρα ἁρμονία τῆς μικρῆς ἀποικίας; Θὰ ἤθελε, ἄλλως τε, νὰ ἀνταλλάξῃ τὴ φυλακή του μὲ μιὰ ἄλλη; Ὅλ' αὐτὰ τὰ προβλήματα, ποῦ θὰ τὰ ἔλυνε βέβαια ἡ ἐπιοῦσα, κρατοῦταν ἄγρυπνους τοὺς ταξειδιῶτες μας καί, μόλις ἄρχισε νὰ φεγγῃ, ἄρχισαν κι' αὐτοὶ νὰ ἐξερευνοῦν τὸν δυτικὸ ὁρίζοντα 'ς ὅλα του τὰ σημεῖα.

—Ἰῆ! ἐφώναξε ὁ Πέγκροφ στὴς ἕξη τὸ πρωΐ.

Κανεὶς δὲν ἐσκέφθηκε νὰ ταμφισβητήσῃ. Θαλασσινὸς σὰν τὸν Πέγκροφ, ἦταν δυνατὸ νὰ γελασθῇ ἀπὸ τὰ μάτια του; Φαντάζεσθε λοιπὸν τὴ χαρὰ τῆς μικρῆς τσούρμας τοῦ καϊκιοῦ! Σὲ λίγες ὧρες, θὰ ἐβγαίναν στὰκρογιάλι τοῦ νησιοῦ!

Αὐτὸ ποῦ ἐφαίνετο τώρα σὰ μιὰ σκοτεινὴ γραμμὴ ἐπάνω στὴ θάλασσα, μόλις θάπεῖχε δεκαπέντε μίλλια. Ἡ πλώρη τοῦ «Καλότυχου», ποῦ ἔκλινε λιγάκι πρὸς τὰ μεσημβρινὰ τοῦ νησιοῦ, μπῆκε ἴσια ἀπάνω του καί, ὅσο ὁ ἥλιος ἀνέβαινε στὴν ἀνατολή, μερικὲς κορυφὲς ξεχώριζαν ἐδῶ κι' ἐκεῖ.

—Μ' αὐτὸ εἶνε νησάκι, πολὺ μικρότερο ἀπὸ τὸ δικό μας, παρατήρησε ὁ Χάρμπερτ. Καὶ θὰ γεννήθηκε μὲ τὸν ἴδιο τρόπο. Κάποτε δηλαδὴ θὰ ξεπετάχθηκε ἀπάνω ὁ βυθὸς τῆς θάλασσας.

Στὴς ἕνδεκα ὁ «Καλότυχος δὲν ἀπεῖχε παρὰ δύο μίλλια κι' ὁ Πέγκροφ, ζητῶντας πέραμα γιὰ νὰ ἀράξῃ, προχωροῦσε μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχὴ στὰ γνωστὰ ἐκεῖνα νερά.

Τὸ νησάκι ἐφαίνετο τώρα ὁλόκληρο, στολισμένο μὲ συστάδες πράσινων κομμιοδένδρων κι' ἄλλων δένδρων ψηλῶν, ἀπὸ ἐκεῖνα ποῦ εἶχε κι' ἡ νῆσος Λίγκολν. Ἄλλα—παράξενο πρᾶγμα!—ὁ ἐλάχιστος καπνὸς δὲν ὑψώνετο πουθενά, γιὰ νὰ μαρτυρήσῃ ὅτι τὸ νησάκι ἐκεῖνο ἦταν κατοικημένο, οὔτε σὲ κανένα σημεῖο τῆς ἀκτῆς του ἔβλεπαν ἕνα σημάδι, ἕνα σημάλο, ἕνα σύνθημα ἔβποιοδήποτε!

Ὁ «ναυαγὸς» δὲν εἶχε ἰδῆ ἀκόμη τὸ καΐκι ποῦ ἐπλησίαζε; Μποροῦσε κανεὶς νὰ ὑποθέσῃ, ὅτι δὲν ἐπρόσεχε πάντα, δὲν ἐξερευνοῦσε τὴν θάλασσα [illegible] νία, ἀφοῦ ἔστελνε μποτίλλιες μὲ σημειώματα, ζητῶντας βοήθεια;

Ὡς τόσο ὁ «Καλότυχος» προχωροῦσε ἀπὸ τὰ ἰδιότροπα περάματα, ποῦ ἄφιναν μεταξύ τους ἡ ξέρες, κι' ὁ Πέγκροφ κυβερνοῦσε μὲ τὴ μεγαλείτερη προσοχή. Εἶχε βάλει τὸν Χάρμπερτ στὸ τιμόνι κι' αὐτὸς ἐστέκετο στὴν πλώρη, ἐξετάζων τὰ νερὰ κ' ἕτοιμος νὰ μαζέψῃ τὸ πανί, ποῦ κρατοῦσε στὸ χέρι τὸ σχοινί του. Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ, μὲ τὸ κιάλι στὰ μάτια, διέτρεχε ὅλη τὴν ἀκρογιαλιά, ἀλλὰ χωρὶς νὰ βλέπῃ τίποτα.

Ἐπιτέλους, κατὰ τὸ μεσημέρι, ἡ καρίνα τοῦ «Καλότυχου» ἐσκόνταψε σὲ μιὰ ἀμμουδιά. Ρίχθηκε ἀμέσως ἡ ἄγκυρα, μαζεύθηκαν τὰ πανιὰ κ' οἱ ταξειδιῶτες βγῆκαν ἔξω.

Δὲν ὑπῆρχε ἀμφιβολία, ὅτι πατοῦσαν τὴν νῆσο Θαβώρ. Στὸ χάρτη δὲν ἐσημειώνετο καμμία ἄλλη νῆσος στὸ μέρος ἐκεῖνο τοῦ Εἰρηνικοῦ, μεταξὺ Νέας Ζηλανδίας καὶ Ἀμερικῆς.

Τὸ καΐκι δέθηκε καλά, γιὰ νὰ μὴ τὸ πάρῃ ἡ παλίρροια. Ἔπειτα, ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του, καλὰ ὠπλισμένοι κι' οἱ τρεῖς προχώρησαν ἀπὸ τὴν παραλία γιὰ νὰ ἀναιβοῦν 'ς ἕνα μικρὸ λόφο, ὡς τριακόσια πόδια ψηλό, ποῦ ἦταν σὲ ἀπόστασι μισοῦ μιλλίου.

—Ἀπὸ κεῖ-πάνω, εἶπε ὁ Γεδεὼν

Σπίλετ, θὰ μπορέσουμε νὰ κάμωμε μιὰ προχειρη ἀναγνώρισι τοῦ νησιοῦ, ποῦ θὰ διευκολύνῃ τὴν ἔρευνά μας.

—Ὅπως ἔκαμε κι' ὁ κ. Σμιθ στὴ Λίγκολν, ἀποκρίθηκε ὁ Χάρμπερ, ποῦ πρῶτα-πρῶτα ἀνέβηκε στὸν Φραγκλίνο.

—Ἀπαράλλακτα! ἐπρόσθεσε ὁ Πέγκροφ. Μ' αὐτὸς εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος.

Ἔτσι μιλῶντας, οἱ ταξειδιῶτες ἀκολουθοῦσαν τὴν ἄκρη ἑνὸς λειβαδιοῦ, ποῦ τελείωνε ἴσα-ἴσα 'ς ἐκεῖνον τὸν λόφο. Πετροπερίστερα καὶ θαλασσινὰ χελιδόνια πετοῦσαν μπροστά τους κοπαδιαστά. Στὸ δάσος ποῦ ἀπλώνετο ἀριστερὰ τοῦ λειβαδιοῦ, ἀκούγαν τοὺς θάμνους νὰ τρίζουν κι' ἔβλεπαν φύλλα καὶ κλαδιὰ νὰ κουνιοῦνται, ἀπὸ ζῶα βέβαια ποῦ ἔφευγαν μπροστά τους φοβισμένα. Τίποτα δὲν μαρτυροῦσε ὡς τώρα ὅτι τὸ νησάκι ἦταν κατοικημένο.

Ἔφθασαν στὸν λόφο, ἀνέβηκαν γρήγορα στὴν κορυφὴ κι' ἀπὸ ἐκεῖ ἐκυττάξαν 'ς ὅλα τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος.

Εὑρίσκοντο πραγματικῶς 'ς ἕνα μικρὸ νησί, ποῦ ἡ περιφέρειά του δὲν θὰ ἦταν περισσότερο ἀπὸ ἕξη μίλλια καὶ ποῦ εἶχε σχῆμα αὐγοῦ μακρουλοῦ. Οὔτε κόλποι βαθεῖς, οὔτε ὅρμοι. Ὁλόγυρά του ἡ θάλασσα, ἐντελῶς ἔρημη, ἐνώνετο μὲ τὸν οὐρανό. Οὔτε ξηρὰ ἐφαίνετο οὔτε πανὶ πουθενά!

—Δασωμένη 'ς ὅλη της τὴν ἐπιφάνεια, ἡ νῆσος Θαβὼρ δὲν παρουσίαζε τὴν ποικιλία τῆς νήσου Λίγκολν, ποῦ ἄλλοῦ ἦταν γυμνή, ἀγρία καὶ ἄγονη, κι' ἄλλοῦ πάλι γόνιμη καὶ καταπράσινη. Ἐδῶ ἡ βλάστησις ἦταν παντοῦ ἡ ἴδια, — μιὰ ἀδιάκοπη πρασινάδα, μιὰ πεδιάδα ὁμαλή, μὲ δυὸ μόνο ἢ τρεῖς λόφους, μᾶλλον χαμηλούς. Ἕνα ποταμάκι ἔσχιζε λοξὰ τὸ αὐγοειδὲς νησάκι κ' ἐχύνετο στὴ θάλασσα ἀπὸ τὴ δυτικὴ ἀκρογιαλιά.

—Ἡ κατοικία εἶνε περιωρισμένη! εἶπε ὁ Χάρμπερτ γελῶντας.

—Ναί, ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ, θὰ μᾶς ἔπρεπε κάπως μικρή.

—Καὶ τὸ χειρότερο, ἐπρόσθεσε ὁ δημοσιογράφος, ποῦ φαίνεται ἀκατοίκητη.

—Ἂς καταιβοῦμε κι' ἂς ψάξωμε!

Ὁ Πέγκροφ κι' οἱ σύντροφοί του γύρισαν στὴν ἀκρογιαλιά, ἐκεῖ ποῦ εἶχαν ἀφίσῃ τὸν «Καλότυχο». Ἀποφάσισαν νὰ κάνουν πεζῆ τὸν γύρο τοῦ νησιοῦ καὶ κατόπιν νὰ εἰςχωρήσουν στὸ ἐσωτερικό, ὥστε κανένα σημεῖο νὰ μὴ μείνῃ ἀνεξερεύνητο.

Εὔκολα μποροῦσαν νὰκολουθήσουν τὴν ἀμμουδιά. Μόνο ἐδῶ κ' ἐκεῖ τὴν ἔκοβαν μεγάλοι βράχοι, ποῦ μποροῦσαν ὅμως νὰ τοὺς τριγυρίζουν. Κι' ἄρχισαν νὰ προχωροῦν ἔτσι πρὸς τὰ μεσημβρινά, διώχνωντας ἀπὸ μπρόστά τους κοπάδια ἀπὸ θαλασσοποῦλια καὶ φῶκες.

(Ἑπεται συνέχεια) ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΠΙ ΓΗΣ ΕΙΡΗΝΗ

Ἀγαπητοί μου,

ΦΘΑΣΑΝ τὰ Χριστούγεννα, πλησιάζει κ' ἡ Πρωτοχρονιά. Ἡ μεγάλες γιορτὲς μᾶς βρίσκουν φέτος χωρὶς νὰ χοῦμε τὰ μέσα νὰ τὰς γιορτάσουμε ὅπως πάντα. Μᾶς λείπει... καὶ τί δὲν μᾶς λείπει! Τὸ ἀλεῦρι, τὸ βούτυρο, ἡ ζάχαρι, τὰ αὐγά. Μὲ τί θὰ κάμουμε τὰ γλυκίσματά μας; Τί βασιλόπηττα θὰ κόψωμε, γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου; Καὶ πῶς θὰ γινουν τὰ τσουρέκια; κ' οἱ κουραμπιέδες; καὶ τὰ μελομακάρουνα;.. Καὶ στὸ γιορτινὸ τραπέζι τί θὰχοῦμε; Ποῦ εἶνε οἱ γάλοι, τὰ ρνιά, τὰ τυριά, τὰ μακαρόνια; Ὅλα λιγοστά, μετρημένα. Καὶ μὲ τί θὰ φωτίσωμε τὰ σπίτια μας τῆς γιορτινὲς βραδυὲς καὶ νύχτες; Οὔτε λάδι, οὔτε πετρέλαιο, οὔτε σπίρτο, οὔτε ἀσετυλίνη. Καὶ μὲ τί θὰ μαγειρέψουμε τὰ φασόλια ποῦ θὰ μᾶς μοιράσουν; Οὔτε γκάζι, οὔτε κάρβουνα, οὔτε τίποτα.

Τὸ ξέρω τώρα πῶς μερικοὶ ἔχουν ἀπ' ὅλα καί, εὐτυχισμένοι αὐτοί, θὰ περάσουν τὴς γιορτές τους ὅπως πάντα. Στὰ σπίτια τους καίει ἠλεκτρικό. Ἡ ἀποθῆκές τους εἶνε γεμάτες. Ἔχουν μαζέψῃ ὅ,τι ἐκλεκτὸ ὑπῆρχε στὸν κόσμο, ἀπὸ ἀλεῦρι πολυτελείας ὡς τυρὶ κρητικό... Ἀλλὰ αὐτοί, οἱ προνομιοῦχοι νὰ ποῦμε, εἶνε λίγοι. Οὔτε μποροῦσε νἄνε περισσότεροι μὲ τὴν ἔλλειψι τῶν τροφίμων καὶ τὴν αἰτιοχρεοκέρδεια. Ἐμεῖς οἱ ἄλλοι, οἱ πολλοί, θὰ στερηθοῦμε καὶ θὰ ὑποφέρουμε. Κ' εἶνε ζήτημα ἂν θὰ ἐξοικονομήσουμε λίγα πράγματα, ἐλάχιστα, γιὰ νὰ γελάσουμε τὸν ἑαυτό μας πῶς εἶνε Χριστούγεννα. Πρωτοχρονιά, Θεοφάνεια...

Δὲν πρέπει ὅμως νὰ παραπονεθοῦμε. Ἡ στέρησι, ἡ δυστυχία, εἶνε σήμερα στὸν κόσμο γενική. Ἐκτὸς ἀπὸ τοὺς λίγους προνομιοῦχους κάθε τόπου, ὅλοι οἱ ἄλλοι ὑποφέρουν σὰν καὶ μᾶς. Σὲ πολλὰ μέρη, καὶ χειρότερα. Ἀλλ' αὐτὴ ἡ δυστυχία ἔχει ἕνα μεγάλο σκοπό: Νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐτυχία γιὰ τὸ μέλλον. Ἡ δυστυχία θὰ εἶνε προσωρινή. Ἡ εὐτυχία ὅμως, ποῦ θὰ τὴν διαδεχθῇ, θὰ εἶνε σταθερή, αἰώνια. Καὶ γιὰ νὰ τὴν ἐξασφαλίσουμε τέτοια, πρέπει νὰ κάμωμε ὑπομονή. Λίγους μῆνες ἀκόμη; Ἕνα χρόνο; Δυὸ χρόνια ἴσως; Ποιὸς ξέρει! Ἀδιάφορο. Ἐφάγαμε τὸ γάϊδαρο, ποῦ λέει μιὰ παροιμία, καὶ δὲν μᾶς μένει παρὰ ἡ οὐρά του. Ὅσο μακρυὰ κι' ἂν εἶνε, οὐρὰ εἶνε πάντα. Θὰ τὴ φάμε κι' αὐτή.

Ξέρετε ποιὰ εἶνε ἡ εὐτυχία ποῦ μᾶς περιμένει: ἡ Εἰρήνη. Εἰρήνη γενική, διαρκής, ἀδιατάρακτη. Τέτοια Εἰρήνη, ποῦ νὰ μὴ φοβᾶται πιὰ Πόλεμο, οὔτε ὕστερ' ἀπὸ αἰῶνες. Τέτοια Εἰρήνη, ποῦ νὰ μᾶς δίνῃ ὅλες τὴς ἐγγυήσεις, ὅτι οἱ ἄνθρωποι στὸ ἑξῆς θὰ ζοῦν ἀδελφωμένοι, συνεργαζόμενοι γιὰ τὴν βελτίωσι τὴν πρόοδο καὶ τὴν εὐημερία τους. Τέτοια Εἰρήνη, ποῦ νὰ ἐγκαινιάσῃ μιὰ καινούργια περίοδο ἀληθινοῦ Πολιτισμοῦ, μιὰ νέα ζωὴ ἀγάπης, ἐργασίας, χαρᾶς, πνευματικῆς ἀπολαύσεως. Νὰ ἀναλάβουν τὰ σκῆπτρά τους ἡ Τέχνες, ἡ Ἐπιστῆμες, ἡ Βιομηχανίες. Ὄχι ὅμως γιὰ νὰ ἐπινοοῦν καὶ νὰ κατασκευάζουν σατανικὰ ὄργανα καταστροφῆς, θανάτου, ἐξοντώσεως, παρὰ μόνον ὅ,τι συντελεῖ στὴν καλλίτερη ζωὴ καὶ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων. Καὶ νὰ λείψουν οἱ τεράστιοι στρατοί, τὰ μεγάλα γυμνάσια, τὰ κανόνια, τὰ ὑποβρύχια, τὰ πολεμικὰ ἀεροπλάνα καὶ τὰ θωρακισμένα αὐτοκίνητα.

Αὐτὴ τὴν Εἰρήνη ζητοῦν ὅσοι ὑποφέρουν σήμερα στὸν κόσμο γι' ἀγάπη της. Ἂς παρακαλέσωμε λοιπὸν καὶ μεῖς τὸν Θεὸ τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Εἰρήνης, ποῦ γεννήθηκε σήμερα, νὰ μᾶς τὴν χαρίσῃ ὅσο γίνεται γρηγορώτερα, γιὰ νὰ τελειώσουν πιὰ τὰ κύρια δεινὰ τοῦ πολέμου, νὰ πάψῃ ἡ δυστυχία καὶ νὰρχίσῃ ἀτελείωτη ἡ νέα ζωὴ τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς χαρᾶς. Ἂς κάμῃ τὸ θαῦμά τόυ ὁ Χριστὸς κι' ἂς συντομεύσῃ τὴν περίοδο αὐτὴ τῶν δοκιμασιῶν καὶ τῶν στερήσεων. Ὡςότου ὅμως ἂς κάνωμε ὑπομονή.

Σᾶς ἀσπάζομαι ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Λαλεῖ στὸ κιόσκι ὁ πετεινός...
δειλὴ τριγύρω ἡ μέρα
κρύβεται ἀκόμη 'στὴ σκιὴ
καί, σὰν μετέωρο φλόγινο,
λάμπει ἡ ἐκκλησιὰ κεῖ πέρα.
—νύχτα πεσμένο ἐδῶ 'στὴ γῆ...

Χριστούγεννα! ἄδολη χαρὰ
τοῦ παιδικοῦ μου ὀνείρου!
τῆς φάτνης σου ἔφθανε ἡ πνοή,
τοῦ λιβανιοῦ σου τὸ ἄρωμα
κ' ἡ μυρωδιὰ τοῦ ἀχύρου,
νὰ μοῦ θερμάνουν τὴ ζωή!

Τώρα, ὦ καμπάνες αὐγινές
σιγᾶτε 'στὴν καρδιά μου!
—στάχτη γεμάτο θυμιατό—
καὶ τὰ φτερὰ ποῦ ἐλίκνιζαν
τὰ οὐράνια, 'στὰ ὄνειρα μου,
κουράσθηκα νὰ νὰ ζητῶ.

Ἰσκιοι, βουβὰ τοῦ κανδυλιοῦ
πεταχίδια, ἀγνὰ λιβάνι,
ὄνειρα πάντα σκοτεινά,
δόστε μου τοὺς ἀγγέλους μου
'στὴ σωμασμένη στάνη,
μὲ τὸ ἀναστάσιμο «ὡσαννά»!

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΜΑΣΚΑΡΑΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΑΠΟΚΡΗΣ

Ὁ τρελλὸς Κωστάκης ἔκαμε μιὰ μεγάλη ἀταξία κι' ὁ πατέρας του, γιὰ τιμωρία, τὸν κλείδωσε στὸ γραφεῖό του. Γιὰ νὰ μὴ φύγῃ μάλιστα ἀπὸ τὸ παράθυρο, γιατὶ τὸ γραφεῖο ἦταν ἰσόγειο, τοῦ πῆρε τὰ ροῦχά του καὶ τὸν ἄφησε μὲ τὰ ἐσώρουχα. Ὅσο γιὰ νὰ κρυώσῃ δὲν εἶχε φόβο, γιατὶ στὸ γραφεῖο ἔκαιγε σόμπα καλή.)—Ὁ Κωσταάκης ὅμως δὲν ἐννοοῦσε νὰ μὴ βγῇ ἔξω ἐκεῖνο τἀπόγευμα, νὰ βρῇ τοὺς φίλους του καὶ νὰ παίξῃ. Καὶ τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Νὰ κάμῃ φορεμα τὸν μπερντὲ ποὺ ἦταν στὴν πόρτα. Ὁ μπερντὲς αὐτὸς ἦταν παρδαλός, μὲ κόκκινα λουλούδια. Ἀλλὰ τί πείραξε; Ὁ Κωσταάκης μποροῦσε νὰ τὸν φορέσῃ. Ἐνόμιζε τί τρελλός!—ὅτι τοῦ τὸ ἐπέτρεπε...ἡ ἡλικία. Πῆρε λοιπὸν ἕνα ψαλλίδι, ἔκοψε τὸν μπερντέ, τὸν ἔβαψε βιαστικὰ καὶ τὸν ἔκαμε ὅπως-ὅπως ἕνα εἶδος ντόμινο, ἀρλεκίνο, μπερρότο ἢ κιμονό—κι' ἐκεῖνος δὲν ἤξερε τί ἦταν!... Ἔπειτα τὸν ἐφόρεσε καὶ, ἀπὸ τὸ παράθυρο, πήδησε στὸ δρόμο.—Δὲν περιγράφεται τὸ τί ἔγεινε

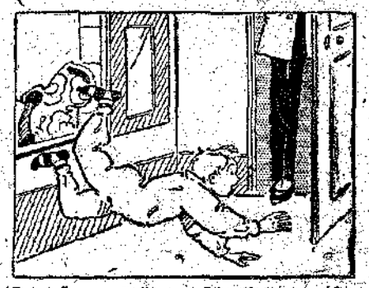

τότε μὲ τὸν πρῶτο μασκαρᾶ! Οἱ μεγάλοι λιγώνουνταν ἀπὸ τὰ γέλια, τὰ παιδιὰ τὸν ἔπαιρναν ἀπὸ πίσω μὲ γιούχα. Ἔπεσαν καὶ μερικὰ σασιολέμονα. Ὅσο τρελλὸς κι' ἂν ἦταν ὁ Κωστάκης, κατάλαβε τότε, ὅτι τὸ φρονιμώτερο ἦταν νὰ γυρίσῃ πίσω. Καὶ κατώρθωσε νὰ φθάσῃ ὡς τὸ σπίτι του. Ἀλλά, ὅταν ἔκαμε νὰ σκαρφαλώσῃ ἀπὸ τὸ παράθυρο,—γιατὶ φοβήθηκε νὰ κτυπήσῃ τὴν πόρτα, μὴ τὸν ἰδοῦν καὶ τὸν μαρτυρήσουν στὸν μπαμπᾶ,—οἱ ἄνθρωποι ἀπ' ἔξω τὸν πῆραν γιὰ κλέφτη καὶ ὥρμησαν νὰ τὸν τσακώσουν. Μὲ πολὺν κόπο ὁ Κωστάκης γλύτωσε ἀπὸ τὰ χέρια τους. Δὲν γλύτωσε ὅμως κι' ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ μπαμπᾶ του, γιατὶ ἀκριβῶς τὴν ὥρα ποὺ ἔμπαινε ἀπὸ τὸ παράθυρο, ἐκεῖνος ἔμπαινε στὸ γραφεῖο ἀπὸ τὴν πόρτα. Τὸν εἶδε λοιπὸν ἐκεῖνα τὰ χαλιά, τὸν τσάκωσε καὶ τοῦδωσε τῆς χρονιᾶς του.

Ἂς ἐλπίσουμε, ὅτι ἔτσι ὁ τρελλὸς Κωστάκης φρονίμεψε.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΧΑΡΜΟΣΥΝΟΣ

Ο ΠΑΝΟΥΡΓΟΣ ΡΑΠΤΗΣ

(*Ἀραβικὸς μῦθος*)

(*Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 24.*)

—Τὰ ὄνειρα δὲν μὲ γελοῦν! ἐπέμεινε ἡ Σουλτάνα.

—Ὄχι, σοῦ λέγω! ἐπέμεινε καὶ ὁ Σουλτᾶνος. Ἰδού, ἐμπρός μας εὑρίσκεται ὁ υἱός μας, ἐκεῖνος ὁ ἴδιος, διὰ τὸν ὁποῖον τοσάκις προσηυχήθης καὶ τόσον ἐκλαυσες!

Ἔξαφνα, τὰ μεταξωτὰ ὑφάσματα τῆς σκηνῆς ἐσείσθησαν, παρὰ τὴν εἴσοδον ἠκούσθησαν κραυγαὶ καί, κρατούμενος ὑπὸ τῶν ὑπαλλήλων, προσετέρεψε πρὸς τὸν ἐπίχρυσον θρόνον τῆς Σουλτάνας ὁ νέος Ὄμαρ καὶ ἀνεφώνησεν, ἀποτεινόμενος πρὸς τὸν πατέρα του:

—Ὦ ἄκαρδε πατέρα, διατί τυραννεῖς τὸν δυστυχῆ σοῦ υἱόν: πρόσταξε καλλίτερα νὰ μὲ φονεύσουν ἀμέσως, ἀλλὰ μὴ μὲ κρύπτῃς ἀπὸ τὴν μητέρα μου.

Μόλις ἡ Σουλτάνα ἐκύτταξε τὸν Ὄμαρ, ὥρμησε πρὸς αὐτὸν καὶ ἀνεφώνησε:

—Ἀγαπημένο μου, ἀκριβό μου παιδί! Ἐπένα, ἐσένα ἔβλεπα στὸν ὕπνο μου! Αἰσθάνομαι, ξεύρω πῶς εἶσαι δικός μου!

Καὶ τὸν ἐφίλει καὶ τὸν ἐνηγκαλίζετο.

Ὁ σουλτᾶνος ἐξωργίσθη καί, μὴ δίδων καμμίαν προσοχὴν εἰς τὰς παρακλήσεις τῆς σουλτάνας, διέταξε τοὺς ὑπηρέτας του νὰ παραλάβουν τὸν θρηνοῦντα νεανίαν, ἀπειλῶν αὐτὸν ὅτι θὰ τὸν τιμωρήσῃ σκληρῶς, ἂν ἔστω καὶ μίαν φορὰν ἀκόμη τολμήσῃ νὰ εἰπῇ ὅτι εἶνε υἱὸς τοῦ σουλτάνου.

Ἡ σουλτάνα ἐλιποθύμησε, καὶ τὴν μετέφεραν εἰς τὸν κοιτῶνά της. Ἡ μητρικὴ καρδία τῆς σουλτάνας προησθάνετο, ὅτι ὁ Ὄμαρ ἦτο τέκνον της, ὁ δὲ Ἀλαδὰν ἕνας ἄχρειος καὶ ψεύστης· πῶς ὅμως νὰ πείσῃ τὸν τυφλωθέντα καὶ πεισματάρην σουλτᾶνον; Ἐσκέφθη πολύ, ἐζήτησε τὴν συμβουλὴν τῶν περιστοιχούντων αὐτὴν καὶ τέλος προσέφυγεν εἰς μίαν πονηρίαν, εἰς ἕνα τέχνασμα:

Ἐπῆγε πρὸς τὸν σουλτᾶνον καὶ τοῦ εἶπε:

—Ὦ σοφὲ καὶ εὐγενῆ σουλτᾶνε! Καταπράυνε τὴν μητρικήν μου καρδίαν. Εἶμαι πρόθυμη νὰ πιστεύσω, ὅτι αὐτὸς ποὺ μοῦ παρουσίασες εἶνε υἱός μας. Μὲ ἀγαπᾷ ὅμως αὐτὸς ὅπως ἕνας υἱὸς πρέπει νὰ ἀγαπᾷ τὴν μητέρα του; Ἐπίτρεψε νὰ δοκιμάσω ἐμπράκτως ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο τούτους νέους, ποὺ λέγουν ὅτι εἶνε υἱοί μου, τρέπει πρὸς ἐμὲ τρυφερὰν υἱικὴν ἀγάπην. Ἐκεῖνον καὶ θ' ἀποκαλέσω υἱόν μου!

—Ἔστω, εἶπεν ὁ σουλτᾶνος, χαρούμενος ὅτι ἡ τύζυγός του δὲν ἀπέκοψε πλέον τὸν Ἀλαδὰν.—Ἀλλὰ πῶς θὰ δοκιμάσῃς τὴν ἀγάπην των;

—Θὰ τοὺς δώσω ἕνα δύσκολο ζήτημα, καὶ θὰ ἴδω ποῖος ἀπ' αὐτοὺς θὰ τὸ ἐκτελέσῃ καλλίτερον.

—Καὶ τί ζήτημα σκέπτεσαι νὰ τοὺς δώσῃς;

—Θὰ τοὺς διατάξω ἐντὸς τριῶν ἡμερῶν καὶ τριῶν νυκτῶν νὰ μοῦ ράψουν μίαν ἐσθῆτα.

—Ἐσθῆτα!; ἀνεφώνησεν ἔκπληκτος ὁ Σουλτᾶνος. Ἀλλὰ μήπως εἶνε οὗτο ἔργον τῶν ἀνδρῶν νὰ ράπτουν γυναικεῖα φορέματα; Νὰ τοὺς δώσω καλλίτερα ξίφη νὰ μονομαχήσουν.

—Ὄχι, εἶπεν ἡ σουλτάνα. Ξέρεις πολὺ καλὰ ὅτι σ' ἐμένα τὰ πολεμικὰ παιγνίδια δὲν ἀρέσουν καὶ οὔτε καταλαμβάνω τίποτε ἀπ' αὐτά. Εὐαρεστήσου μόνον, βασιλεῦ, νὰ διατάξῃς ὅπως καὶ οἱ δύο των ἐντὸς τριῶν ἡμερονυκτίων μοῦ ράψουν μίαν ἐσθῆτα, καὶ θὰ ἰδοῦμε ποῖος θὰ τὴν ράψῃ καλλίτερα.

Ὁ σουλτᾶνος ἐσήκωσε τοὺς ὤμους καί, προσκαλέσας τὸν Λαβακάν, τοῦ εἶπε:

—Συγγνώμην, ἀγαπημένε μου υἱέ. Δὲν θὰ σὲ ὑπέβαλα εἰς δοκιμασίαν, ἀλλὰ ἡ σύζυγός μου δὲν ἠξεύρω πῶς τῆς ἐφάνη καὶ θέλει νὰ δείξῃς πρὸς αὐτὴν τὴν τρυφερὰν υἱικήν στοργήν σου. Κύτταξε λοιπόν, ἐργάσου χωρὶς διακοπήν, ὥστε τὸ φόρεμα νὰ τῆς ἀρέσῃ.

Κατόπιν τούτου ὁ Ὄμαρ καὶ ὁ Λαβακάν, ἐκλείσθησαν μέσα εἰς ὑπόγεια κελλία καὶ ἐδόθη εἰς τὸν καθένα πᾶν ὅ,τι χρειάζεται διὰ τὴν θαυμαστὴν τέχνην.

Ὁ Λαβακὰν ἦτο πολὺ χαρούμενος διὰ τὸν ἀγῶνα εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἄλλως τε ἐθεωρεῖτο ὁ ἐπιδεξιώτερος ραπτης. Ἀνέλαβε λοιπὸν μετὰ ζήλου τὴν ἐργασίαν καὶ εἰς δύο ἡμέρας ἐτελειοποίησε διὰ τὴν σουλτάναν μίαν λαμπρὰν χρυσοῦφαντον ἐσθῆτα· ὅταν δὲ τὴν τρίτην ἡμέραν ἡ σουλτάνα, μετὰ τοῦ σουλτάνου καὶ ὅλης τῆς ἀκολουθίας των, ἦλθον εἰς τὸ κελλίον, ὁ Λαβακὰν ἀνέκραξε μὲ ὑπερηφάνειαν:

—Αἴ, κυρὰ μάννα, σοῦ ἀρέσει τὸ χρυσοῦφαντο φόρεμά μου; εἶσαι ἱκανοποιημένη ἀπὸ τὴν ἐργασία μου; Βλέπεις τώρα πόσον τρυφερὰ καὶ φλογερὰ σὲ ἀγαπᾷ ὁ υἱός σου;

Ὁ σουλτᾶνος κατένευσε περιχαρής, ἡ δὲ σουλτάνα εἶπεν εἰς τὸν ράπτην:

—Εὐχαριστῶ, ἀγαπητέ μου, τὸ φόρεμα πράγματι τὸ ἐπέτυχες. Βλέπω ὅτι εἰς τὴν ραπτικὴν ἐσὺ εἶσαι ἀριστοτέχνης. Καὶ ποῦ τὴν ἔμαθες τὴν τέχνη τόσον καλά; Τί παράδοξον πρᾶγμα ἀλήθεια, σύ, υἱὸς σουλτάνου, νὰ ἐπιτηδεύσαι τόσον ἐπιτυχῶς εἰς τὸ ράψιμον γυναικείων φορεμάτων!

Ἀφοῦ εἶπεν αὐτά, ἐστράφη καὶ διηυθύνθη εἰς τὸ παραπλεύρως δωμάτιον, ὅπου διέμενεν ὁ Ὄμαρ. Ὁ Σουλτᾶνος τὴν ἠκολούθησε.

—Δεῖξέ μας λοιπὸν καὶ σὺ τὸ ράψιμόν σου, εἶπεν ἡ σουλτάνα πρὸς τὸν Ὄμαρ. Ὑπερηφανεύσου διὰ τὸ ἔργον σου!

—Κανένα ἔργον ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ σᾶς δείξω! θυμωμένα ἀπήντησεν ὁ Ὄμαρ. Οὔτε ἤγγισα κἀν τὴν βελονήν. Δὲν εἶνε ἔργον ἰδικόν μου ἡ ραπτική. Ὁ Ἐλφῆ Μπέης μ' ἔμαθε νὰ κρατῶ τὸ ξίφος καὶ τὸ δόρυ κι' ὄχι τὴν ταπεινὴν γυναικείαν βελόνην.

Ἀκούσασα τὴν ἀπάντησιν ταύτην, ἡ σουλτάνα εἶπεν εἰς τὸν σουλτάνον:

—Τώρα βλέπεις ποῖος ἀπὸ τοὺς δύο εἶνε ὁ ράπτης.

Ὁ σουλτᾶνος θωπεύει συλλογισμένος τὴν γενειάδα του καὶ μένει ἄφωνος. Ἐπειτα ρίπτεται εἰς τὸν τράχηλον τοῦ Ὄμαρ καὶ ἀναφωνεῖ:

—Συγγνώμην, ἀγαπημένε μου υἱέ, διότι σὲ ἀπεδίωξα! Ἂν δὲν ἦταν ἡ πονηρία τῆς μητέρας σου, θὰ ἐθεωροῦσα εἰς ὅλην μου τὴν ζωὴν ὡς υἱόν μου τὸν πονηρὸν καὶ σκληρὸν ἀκατεῶνα καὶ σὺ θὰ ἐτυραννεῖσο δεσμιος εἰς τὴν φυλακήν. Μάθε ὅμως ὅτι θὰ σ' ἐκδικήτω. Ὁ κακοῦργος, σήμερα μάλιστα, θὰ θανατωθῇ! Θὰ διατάξω ἀμέσως νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν.

—Διατί; εἶπεν ὁ Ὄμαρ, εἶνε περιττὸν! Κρίμα εἶνε νὰ στερήσῃς τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ ἕνα τόσον λαμπρὸν ράπτην. Ἐγὼ ἐσκέφθην μίαν ἄλλην τιμωρίαν δι' αὐτόν. Κύτταξε, πατέρα, τὸ ἐπανωφόρι μου πόσον εἶνε φθαρμένον. Οἱ ἀγκῶνες εἶνε τρυπημένοι, τὰ μανίκια λυωμένα. Κάλεσε τὸν Λαβακὰν καὶ πρόσταξέ τον νὰ μοῦ ράψῃ ἀμέσως νέον μεταξοῦφαντον ἐπανωφόρι· αὐτὸ θὰ εἶνε δι' αὐτὸν μία ἀρκετὴ τιμωρία, δι' ἐμὲ δὲ μεγάλη ἀμοιβὴ καὶ ἱκανοποίησις. Καὶ ἔπειτα ἀφησέ τον νὰ φύγῃ ἐλεύθερος εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, ὅπου ἐχειμητέρα καὶ γυναῖκα.

Ὁ σουλτᾶνος ἐνηγκαλίσθη τὸν μεγαλόκαρδον υἱόν του καὶ ἔκπεσε νὰ ἐκπληρώσῃ τὴν παράκλησίν του.

(Ἐκ τοῦ ρωσσικοῦ) Α. Γ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ

ΣΤΑ ΒΟΥΝΑ

[ΑΓΓΛΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Θ. ΝΕΥΕΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (*Συνέχεια*)

Ὁ τραγοῦδιστὴς ἐφαίνετο εὔθυμος, σὰ μεθυσμένος ἀπὸ τὸν ἀέρα τῶν βουνῶν.

Τὸ ἀμαξάκι του εἶχε φορτωμένο ἕνα πελώριο γραμματοκιβώτιο, ποὶ ἔγραφε ἀπέξω μὲ μεγάλα γράμματα: «Ταχυδρομικὴ ὑπηρεσία».

—Γιὰ φαντάσου, Δόναλδ! εἶπε ὁ Δάγκλας στὸν ἀδελφό του. Ἐπειράμενες ποτὲ νὰ ἰδῆς σὰ αὐτὰ τἄγρια βουνὰ ρεκλάμες ξενοδοχείων καὶ ταχυδρόμους;

—Ἀλήθεια, ἀπεκρίθηκε ὁ Δόναλδ. Καὶ δὲν θ' ἀπορήσω τώρα, ἂν ἀπαντήσουμε παρακάτω καὶ διάνομέα τηλεγραφείου, ἢ ἂν ἰδοῦμε ρεκλάμα θεάτρου...

—Μπᾶ! θὰ ἔχῃ, δὲ γίνεται! ἔκαμε ὁ Δάγκλας. Ἴσως καὶ κινηματογράφο. Καὶ κρῖμα στὴ χαρά μας, ποὺ ἐνομίζαμε ὅτι θὰ βρεθοῦμε σὲ μιὰ ἔρημη, ὅλο χιόνια καὶ λύκους...

—Ἂς εἶνε, ἀπεκρίθηκε ὁ Δόναλδ. Ἀπὸ τἄλλο μέρος αὐτοῦ τοῦ γεφυριοῦ, βλέπω ἕνα δρόμο ποὺ θὰ ἱκανοποιοῦσε περισσότερο τὰ γοῦστά σου. Τὸν παίρνουμε;

—Εὐχαρίστως!

—Πᾶμε λοιπὸν κι' ἂς ἐλπίσουμε πῶς δὲν θὰ μᾶς βγάλῃ σὲ κανένα Πάλας Ὀτέλ!

Πέρασαν τὸ μικρὸ πέτρινο γεφύρι, ποὺ ἔζευχνε τὸ βάραθρο καὶ μπῆκαν 's ἕνα μονοπάτι, στενό, στριφογυριστὸ κι' ἀρκετὰ ἐπικίνδυνο, γιατὶ ἀπὸ τὸ ἕνα μέρος εἶχε ὅλο κρημνό. Ἐδῶ, ἡ ἐρημιὰ ἐγίνετο πραγματικῶς ἄγρια καὶ καταθλιπτική. Χορτάρια πανύψηλα ἐβλάστανταν στὸν ἀπαρατημένο ἐκεῖνο δρόμο. Ρυάκια τὸν ἔκοβαν πλατειὰ καὶ βαθειά. Τὸ πέτρινό πεζοῦλι, ποὺ προφύλαγε ἀπὸ τοὺς κρημνούς, σὲ πολλὰ μέρη ἦταν χαλασμένο. Κάθε τόσο, ἕνας σωρὸς ἀπὸ πέτρες ἢ ἕνα πεσμένο δένδρο, ἔφραζε τὸ μονοπάτι.

Οἱ νεαροὶ Ἄγγλοι προχωροῦσαν μὲ κόπο, ἀλλὰ ὄχι καὶ χωρὶς κάποια εὐχαρίστησι. Εἶχαν περπατήσει ἔτσι ὡς μισὴ ὥρα, ὅταν ἄκουσαν ἄξαφνα κάτι δυνατές, διαπεραστικὲς φωνές:

—Ἀγιούντα!... Ἀγιούντα!

Ἡ λέξις αὐτὴ εἶνε ἱσπανικὴ καὶ σημαίνει βοήθεια. Ἀλλὰ καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν ἱσπανικά, οἱ νεαροὶ Ἄγγλοι, μόνο ἀπὸ τὸν τόνο, κατάλαβαν πῶς κάποιος εὑρίσκετο σὲ κίνδυνο καὶ φώναζε νὰ τὸν βοηθήσουν. Ἔτρεξαν λοιπὸν ἀμέσως στὸ μέρος ἀπ' ὅπου ἔφθαναν ἡ κραυγὲς τῆς ἀγωνίας καὶ βρέθηκαν μπροστὰ σὲ θέαμα τρομακτικό.

«Ὁ ξενοδόχος τοῦ παραχώρησεν ἕνα δρεβράκι...»

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'.

ΕΝΑ ΓΕΝΝΑΙΟ ΠΑΙΔΙ

Αγκοι!

Ὄρθιος ἐπάνω 'ς ἕνα βραχάκι, ἕνα παιδὶ κουρελιασμένο, κατάχλωμο, πολεμοῦσε μ' ἕνα σιδερόφραχτο μπάστουνι ἐναντίον δέκα λύκων, ποὺ τὸ εἶχαν περικυκλώσει ἀπὸ μπροστά, ἐξαγριωμένοι κατ' οὐρλιάζοντες.

Εὐτυχῶς, ὁ μικρὸς ἐκεῖνος βράχος ἦταν κολλημένος στὸ βουνὸ καὶ οἱ λύκοι δὲν μποροῦσαν νὰ περάσουν, γιὰ νὰ προσβάλουν τὸ παιδὶ κι' ἀπὸ πίσω. Μπροστὰ πάλι, τὸ συσσώρευμα ἄλλων βράχων δὲν τοὺς ἄφινε νὰ πλησιάζουν παρὰ ἕνας-ἕνας. Ἔτσι τὸ παιδὶ εἶχε θέση ἐκ τῆς μάχης δύο λύκους κι' ἐξακολουθοῦσε νὰ κτυπᾷ δυνατὰ (*) στὸ λυσσασμένο σωρό. Ὁ πόλεμος αὐτὸς ὅμως δὲν μποροῦσε νὰ βαστάξῃ πολύ, γιατὶ εἶχε κουρασθῆ πιά. Ἡ τελευταία δύναμι ποὺ τοῦ ἔμενε, σὲ λίγο θὰ τὸ παρατοῦσε καὶ τότε θᾶταν ὁ θάνατος, ὁ φρικτὸς θάνατος...

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου, σελ. 24.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ ΤΗΣ 'ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,

Εἰς τὴν παράκλησιν τῆς «Διαπλάσεως» τὴν δημοσιευθεῖσαν εἰς τὸ 4ὸν φύλλον (σελ. 370) ἔσπευσαν ἀνταποκριθοῦν καὶ οἱ ἑπόμενοι:

173. Κ.Κ.Κ. (α, δόσις) Ἀθῆναι δρ. 1.—
174. Δοξασμένα Ἀθῆναι (6 δόσ.) Ἀθῆναι » 4.50
175. Βασίλειος Χάλης, Ἀθῆναι » 2.—
176. Ναπολέων Α', Πάτραι » 1.—
177. Θωμᾶς Β. Καζαμίας, Ἰωάννινα » 2.—
178. Θρασκεύν. Ἰδεῶδες, Θεσ/νίκη » 1.—
179. Σκ. Βασιλείου, Γαλαξείδιον » 1.—
180. Στέφ. Ν. Σαρρῆης, Πειραιεύς » 1.—
181. Ξανθὴ Πεταλούδα, Ἀθῆναι » 2.—
182. Σεραφ. Θ. Βρόπουλος, Ἀθῆναι » 2.—
183. Ὑποκόμης Ρετεντοῦς, Πύργος » 2.—
184. Μενέλ. Γ. Γιαννετάκης, Λάρισσα » 2.—
185. Χρ. Κουτρουμπᾶς, (δ' δόσις) Λευκὰς 1.—
186. Κ. Θ. Δημαρᾶς, Ἀθῆναι » 2.—
187. Χ. Διαμαντόπουλος, Σπάρτη » 2.—
188. Ἀθάρ. Δ. Παπαβασιλείου, Πάρος » 2.—
189. Μιχ. Ἀλ. Λαμπρίνος, Ἀθῆναι » 1.—
190. Ἐπαμ. Α. Βρεττός, Ἀθῆναι » 2.—
191. Θέρμιος Ἀπόλλων, Ἀγρίνιον » 2.—
192. Ἄγγελος Ν. Γουδῆς, Ν. Φάληρον » 2.—
193. Ἀπόγονος τοῦ 21, Πάτραι » 3.—
194. Δημ. Α. Φουσιδάκης, Ζάκυνθος » 2.—
195. Ναταλία Π. Ψαρᾶ, Ἀθῆναι » 2.—
196. Κοῦλα Κρασσακοπούλου, Μεσσήνη » 2.—
197. Ἀγγελική Σιδέρη, Σύρος » 2.—
198. Βασιλική Ι. Κεφάλα, Ἀθῆναι » 1.—
199. Θεον. Κ. Μητρόπουλος, Πύργος » 4.—
200. Νικ. Δ. Δούλης, Ἀθῆναι » 2.—
201. Ἰωάν. Νεδέλκος, Θεσ/νίκη » 7.—
202. Θεόδ. Ν. Βοτσάρος, Ἀθῆναι » 10.—
203. Ἀθ. Κ. Λατρώνης, Πάτραι » 2.—

Πρὸς ὅλους τοὺς ἀνωτέρω ἐκφράζω τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἶνε ἄξιοι καὶ γενικῆς εὐγνωμοσύνης, διότι συντελοῦν εἰς τὴν διατήρησιν ἑνὸς περιοδικοῦ τόσον χρησίμου εἰς τὴν ἑλληνικὴν νεότητα, ἑπομένως ἑνὸς ἐθνικοῦ ἔργου, ὡς παρὰ πάντων χαρακτηρίζεται ἡ «Διάπλασις».

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΝΕΑ ΔΙΑΤΙΜΗΣΙΣ ΤΩΝ ΤΟΜΩΝ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Ἐπειδὴ οἱ Τόμοι τῆς «Διαπλάσεως» ὁλονὲν ὀλιγοστεύουν καί, ὡς ἐκ τῆς ἐλλείψεως χάρτου, κάθε ἀνατύπωσις εἶνε σήμερον ἀδύνατος, ἀναγκαζόμεθα νὰ διατιμήσωμεν τοὺς ὀλίγους ποὺ μᾶς μένουν ὡς ἑξῆς:

Α'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Α' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1879—1894)
ΔΡΑΧΜΑΣ 3 ΕΚΑΣΤΟΣ

Καὶ ταχυδρομικῶς: Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν 3.20. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 3,50.

Β'.—ΟΛΟΙ ΟΙ ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ (1894—1917)
ΔΡΑΧΜΑΣ 10 ΕΚΑΣΤΟΣ
ΚΑΙ ΔΡΑΧΜΑΣ 15 ΧΡΥΣΟΔΕΤΟΣ

Ταχυδρομικῶς δέ: Διὰ τὸ Ἐσωτερικόν, ἄδετος 10,50, χρυσόδετος 16,50. Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν ἄδετος 11,50, χρυσόδετος 16,50.

Ἔχουν ἐξαντληθῆ ὁλοτελῶς οἱ ἑξῆς Τόμοι τῆς Α' Περιόδου: 2ος, 3ος, 8ος, 11ος, 13ος, 15ος, 17ος, 23ος. Μὴ παραγγέλλετε ἀπὸ αὐτούς.

ΚΑΛΥΜΜΑΤΑ ΤΟΥ ΤΟΜΟΥ ΤΟΥ 1917

Ἐπειδὴ τώρα τὰ δετικὰ στοιχίζουν πολύ, ἐλάχιστα Καλύμματα ἐκάμαμεν. Οἱ θέλοντες νὰ προμηθευθοῦν, διὰ νὰ χρυσοδέσουν εἰς τόμον τὰ φυλλάδιά των τοῦ 1917, πρέπει νὰ ἐμβάσουν *Δραχ. 3,50* διὰ τὸ Κάλυμμα καὶ 30 λεπτὰ διὰ ταχυδρομικά.

171ος ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΤΥΠΟΓΡΑΦΙΚΩΝ ΛΑΘΩΝ

Εἶνε τυπογραφικὰ λάθη ποὺ φαίνονται ἀμέσως. Ὅταν ἔξαφνα ἰδῇ κανεὶς ἕνα «πατρίβα», μαντεύει ὅτι ἦταν «πατρίδα» καὶ ὁ τυπογράφος ἀντὶ *δ*, ἔβαλε κατὰ λάθος *β*.

Εἶνε ὅμως καὶ κάποια λάθη, ποὺ μαντεύονται μὲ δυσκολία. Ὅταν βλέπῃ κανεὶς μιὰ λέξι σωστή,—ἕνα «κόρος» π. χ., —δὲν ἐννοεῖ ἀμέσως ὅτι πρόκειται περὶ λάθους, καί, ἂν τὸ ἐννοήσῃ, πρέπει νὰ προσέξῃ πολὺ στὴν ἔννοια τῆς φράσεως ὅλης, κάποτε ὅλης τῆς περιόδου, ἢ καὶ ὅλου τοῦ παραγράφου, γιὰ νὰ μαντεύσῃ ὅτι ἔλεγε «σῦρος», ἢ «κόπος», ἢ «κοριός», ἢ «φόρος», ἢ «φορός», ἢ «πόρος» ἢ λέξις ποὺ ὁ τυπογράφος τὴν ἐδιάβασε «κόρος».

Ἄλλοτε πάλιν, ἡ ἀλλαγὴ ἑνὸς-δύο γραμμάτων μιᾶς μόνον λέξεως, μεταβάλλει ὁλοσχερῶς τὴν ἔννοια τῆς φράσεως, τὴν κάμνει νὰ λέγῃ τὸ ἐναντίον ἀπὸ ἐκεῖνο ποὺ ἤθελε νὰ πῇ ὁ συγγραφεύς καὶ ὅμως ὁ ἀναγνώστης δὲν παραξενεύεται, διότι κι' ἔτσι ἡ φράσις μένει σωστή, λογική. Μόνον ἂν προσέξῃ στὸ *πνεῦμα* τοῦ συγγραφέως, μπορεῖ νὰ μαντεύσῃ, ὅτι ἕνα τέτοιο τυπογραφικὸ λάθος ἄλλαξε τὸ νόημα μιᾶς του φράσεως. Π. χ: «Ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον ἀβλαβῆ ἐλαττώματα». Ἡ φράσις εἶνε σωστὴ ὀρθογραφικῶς, συντακτικῶς, ἀκόμη καὶ λογικῶς. Μπορεῖ ἐπιτέλους νὰ πῇ κανεὶς, ἂν τὸ νομίζῃ, ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς δὲν βλάπτει. Δὲν λέγει πάλι, ὅτι ὁ γάϊδαρος πετᾷ! Καὶ τότε, διὰ νὰ μαντεύσῃ κανεὶς ὅτι ἔγεινε τυπογραφικὸ λάθος, πρέπει νὰ ἐεύρῃ τὸ πνεῦμα, τὰς ἰδέας τοῦ συγγραφέως, ὁ ὁποῖος ἤθελε ὁπλοῦστατα νὰ πῇ ὅτι ὁ ἐγωϊσμὸς εἶνε ἀπὸ τὰ πλέον *ἐπιβλαβῆ* ἐλαττώματα.

Εἰς τὸ σημερινὸν φυλλάδιον ὑπάρχουν τυπογραφικὰ λάθη ὅλων τῶν εἰδῶν. Κ. ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ φαίνονται ἀμέσως, κ. ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ μαντεύονται μὲ κάποιαν δυσκολίαν, καὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ποὺ εἶνε σχεδὸν ἀδύνατον νὰ μαντευθοῦν. Τέσσερα πέντε τὰ ἕκαμα ἢ μᾶλλον τάφησα ἀδιόρθωτα *ἐπίτηδες* δι' αὐτὸν τὸν Διαγωνισμόν. Τόλλα ὅμως ἔγειναν κι' ἔμειναν *τυχαίως*. Ὅπως θὰ γίνονται καὶ μένουν μερικὰ εἰς κάθε φυλλάδιον, καὶ μάλιστα εἰς ὅσα τυπώνονται κάπως βιαστικὰ καὶ ὁ διορθωτὴς δὲν ἔχει καιρὸν νὰ τὰ ψιλολογήσῃ.—Πόσα εἶνε τὰ τυπογραφικὰ λάθη τοῦ σημερινοῦ φυλλαδίου; —Ὅσα κι ἐγὼ δὲν ξεύρω. Σεῖς θὰ τὰ εὕρετε. Θὰ ψάξετε καλὰ ὅλον τὸ φυλλάδιον, ἀπὸ τὴν πρώτην λέξιν, ὡς τὴν τελευταίαν καί, ὅπου εἰδῆτε ἢ μαντεύσετε καὶ τὸ *ἐλάχιστον* λάθος,—μὰ κ' ἕνα κόμμα ἀνάποδο, μὰ καὶ μιὰ ἄνω τελεία ἀντὶ τελείας, μὰ δυὸ λέξεις κολλημένες, ὅλα λάθη εἶνε!—θὰ τὸ διορθώσετε. Καὶ θὰ βραβευθῆ, ὁπδιος ἀπὸ σᾶς εὕρῃ καὶ διορθώσῃ τὰ περισσότερα.

Γλωσσικαὶ μόνον διορθώσεις δὲν χρειάζονται. Ἂν ἴδητε π.χ: τὴν λέξιν «θὰ μάθωμε», μὴ τὴν διορθώσετε οὔτε εἰς θὰ «μαθωμεΝ», οὔτε εἰς «μάθΟΥμε». Μὴ διορθώσευε ἐπίσης τὰ διφορούμενα (π.χ: *μαζί* καὶ *μαζό*, *εἶνε* καὶ εἶναι).

Σύμφωνοι; Λοιπόν:

Εἰς τὸν Διαγωνισμὸν αὐτὸν εἰμποροῦν νὰ λάβουν μέρος δωρεὰν ὅλοι οἱ ἔχοντες ψευδώνυμον διὰ τὸ 1918· ἐπὶ πληρωμῇ *εἰκοσαλέπτων* (νομίσματος ἢ γραμματοσημου) οἱ ἄνευ ψευδωνύμου συνδρομηταὶ ἢ ἀδέλφια συνδρομητῶν, καὶ ἐπὶ πληρωμῇ *τριακονταλέπτων* οἱ ἀγοραστά.

Ἡ ἀπάντησις πρέπει νὰ εἶνε καθαρογραμμένη χωριστά, δηλαδὴ εἰς ἕνα φύλλον χαρτὶ ποὺ νὰ μὴ περιέχῃ τίποτε ἄλλο ἐκτὸς αὐτῆς, νὰ γράφῃ ἀπὸ πάνω τὸ ὄνομα καὶ τὸ ψευδώνυμον (ἂν ἔχῃ) τοῦ διτγωνιζομένου καὶ νὰ εἶνε συντεταγμένη κατὰ τὸ ἑξῆς ὑπόδειγμα:

«*Ἀπάντησις Γεωργίου Παυλοπούλου («Τιτᾶνας») εἰς τὸν Μικρὸν Διαγωνισμὸν Τυπογραφικῶν Λαθῶν.*

1.—Εἰς τὴν σελίδα 30, στίχος 15 («Μυστηριώδης Νῆσος») *ἀντὶ ἔχω* διόρθωσε *ἔξω*.

2.—Εἰς τὴν σελίδα 31, στίχος 20, («Ἀθηναϊκὴ Ἐπιστολή»), *ἀντὶ ἔρμα* διόρθωσε *ἅρμα*.

3.—Εἰς τὴν σελίδα 33, στίχος 40 («Σκὰ βουνά»), *ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου*, διόρθωσε *τῶν ἀνθρώπων*.»—Καὶ οὕτω καθεξῆς. Εἰς τὸ τέλος, τόπος διαμονῆς, χρονολογία καὶ ὑπογραφή.

Αἱ ἀπαντήσεις εἶνε δεκταὶ *μέχρι τέλους Ἰανουαρίου 1918*.

Βραβεῖα θὰ πονεμηθοῦν τὰ συνήθη τῶν Μεγάλων Διαγωνισμῶν, κατὰ τὸ 5' Κεφάλαιόν τοῦ Ὁδηγοῦ (φυλλ. 1ον σελ. 8.)

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο πατέρας: — Παιδί μου, πρέπει νὰ μάθῃς νὰ σηκώνεσαι ὅσο τὸ δυνατὸν ἐνωγενικῶς. Νά, μιὰ φορά, ἕνας ποὺ σηκωνόφολι γεμάτο χρήματα.

Τὸ παιδί: —Ναί, μὰ κεῖνος ποὺ τάχασε θὰ σηκώθηκε νωρίτερα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δικεφάλου Ἀετοῦ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

[Ἴδε Ὁδηγοῦ, Κεφ. ΙΒ'.]

Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

	ΠΟΙ	
Ο	ΣΚΟΝ	Α
ΟΣ	ΦΤΕΙ	ΖΕ
ΒΙ	ΤΑΙ	ΤΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὗται νὰ ἀποτελεσθῇ μία κοινὴ παροιμία.

Λύσεις τοῦ 2ου φύλλου

α.) Ἀθῆναι, Πειραιεύς, Λονδῖνον, Πεκίνον. β.) Σκύρος-Κύρος.—γ.) Μπάνιο (μπαΜΠΑ, ΙΟνιο...) δ'.) Point de nouvelles, bonnes nouvelles.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ"

Ἀθῆναι, 55 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 19ην Δεκεμβρίου 1917

ΚΑΛΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ, ἀγαπητά μου παιδιά! Καὶ τοῦ χρόνου, μὲ ὑγείαν, εὐημερίαν καὶ χαρά.

Λοιπόν, πῶς σᾶς φαίνεται ὁ νέος μου Διαγωνισμός; Δὲν εἶχα δίκηο ποὺ σᾶς ἔλεγα, ὅτι σᾶς ἐνθουσιάσῃ;... Ἔλαβε, φθάνει τώρα τὰ ἀποκρυπτόμενα καὶ καθῆστε νὰ βρῆτε καὶ νὰ διορθώσετε τὰ τυπογραφικὰ λάθη. Δὲν θὰ διασκεδάσετε μόνο, ἀλλὰ καὶ θὰ ὠφεληθῆτε σὰν ἀπὸ ἕνα μάθημα.

Ἡ προθεσμία τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τελείωσε—Ἀρκετά. Συλλογᾶς ἔλαβα καὶ δὲν ἔχομαι ἄλλας. Κρύψετε τὴν ὄρεξί σας νὰ μοῦ γράψετε, ὅταν θὰ προκηρυχθῆ ὁ νέος Διαγωνισμός, τὸν Ἀπολλίον.

Ἔχω ὀπ' ὄψει μου, *Νικητὰ τῆς Αὔριον*, μία τόσοση γραμματά σου. Ναί, πολλὰ μοῦ ἀρέσεις τώρα-τώρα, ἀλλ' αὐτὸ μ' εὐχαριστεῖ. Κάτω ποὺ μ' ὅλες σου τὶς παραξενιές, τὸ μυστικόημα «Στὰ Βουνά», σὲ κατέκτησε. Ὅσο τὸν κ. Ξ, αὐτὰ ποὺ λές εἶνε ἄλλο. Τοὺς ἀποκαλεῖς ἀριστοκρατικοὺς, (δηλαδὴ τὴν ψευτιὰ ἢ τὴν ἀγελαστικότητα τῆς Δημοτικῆς) καὶ τώρα δὲν τοὺς χωνεύει. Κ' ἐπειδὴ ἀνέκαθεν τοὺς ἐκτύπησε, ἐκεῖνος δὲν τὸν θεωροῦν γνήσιο ἀπαδό τους οἱ ἀριστοκράτορες. Τὴν λογοτεχνικὴ ἀξία του ὅμως τὴν ὁμολογοῦν κι' αὐτοί, ἐκτὸς βέβαια ἀπὸ μερικοὺς ποὺ δὲν ἔχουν ἀξία οἱ ἴδιοι. Ὦ! εἶνε τόσο ἀμίλητο νὰ βρίζουν! Τὸ δύσκολο εἶνε νὰ παράγουν, ὄχι νὰ βρίζουν!

Δὲν σ' εὐχαριστῶ λοιπὸν διὰ τὸ νέον ξεσπάσμα, *Ἑλλὰς τῶν Ὀνείρων*, ἀφοῦ δὲν θέλῃς, ἀφοῦ τὸ θεωρεῖς καθῆκόν σου νὰ συντελῇς στὴν ἀθυμία μου καὶ διότι «προσφέρεις ὑπηρεσία καὶ στὸν ἑαυτό σου, συντείνοντα εἰς τὸ νὰ ἴδῃ τὸ πιὸ ἀγαπημένο σου πρᾶγμα». Ἄς εἶνε μόνο ἐγὼ θὰ σ' εὐχαριστήσω, τοὐλάχιστο διὰ τὰ ὑπερβολικὰ σου αὐτὰ λόγια. Χαιρέτισέ μου τὴν ἀγαπημένη μας φίλη.

Ἀγαθόψυχη Αὐγή, Ζωνέστα, Μαρία Κοντ., Βιργινία, Καβουρομάνα, καινούργιες μοῦ φίλες ἢ παλαιὲς ποὺ πρώτη φορὰ μοῦ γράφετε, σᾶς εὐχομαι μὲ μεγάλη χαρά. Τὰ γράμματά σας μὲ καταγοήτευσαν. Νὰ μοῦ γράφετε συχνὰ καὶ ἐλπίζω νὰ διακριθῆτε στὸν κύκλο μας.—Καὶ σὲ σᾶς, *Καζαμία, Ψωφιδία, Βασίλεια Χάλη*, τὰ ἴδια.

Πῶς γέρασε μιὰ τόσο χρόνος, χωρὶς νὰ λάβω γράμμα σου, *Βελζεβούλ*! Πρέπει νὰ ὁμολογήσῃς, ὅτι ἡ «τεμπελιά» σου βάσταξε πολύ. Ὅσο γιὰ τὰ μαθήματα, μοῦ φαίνεται ὅτι, ἂν δὲν ἔγιναν ἡ τεμπελιά, αὐτὰ δὲν θὰ σ' ἐμπόδιζαν. Νὰ ἴδῃς λοιπὸν τώρα ποῦ σ' ἀφισε ἡ τεμπελιά, πόσο συχνὰ θὰ μοῦ γράψῃς.

Ἀμὲ ἡ *Ξανθὴ Πεταλούδα*, ποὺ εἶχε νὰ μοῦ γράψῃ δυὸ χρόνια; Κι' οὔτε κι' αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ ἐξηγήσῃ πῶς τὸ κατάφερε; Ἀλλὰ δὲν μπόρεσε νὰ βαστάξῃ περισσότερο. Καὶ σήμερα μοῦ γράφει γιὰ νὰ μοῦ στείλῃ τὴν πρώτη της εἰσφορὰ γιὰ τὴν ἐπάρκεια καὶ νὰ μοῦ ὑποσχεθῇ μιὰ ἐπανόρθωσι, ποὺ εἶνε ὅτι θὰ μοῦ γράψῃ σύχνά. Νὰ ἰδοῦμε!

Ἂν ἡ ἐπιμονή, τὸ πεῖσμα, εἶνε τὸ ἐλάττωμά σου, *Πεισματάρα*, καλὰ ἔκαμες ποὺ πῆρα αὐτὸ τὸ ψευδώνυμο. Γιατὶ θὰ σοῦ τὸ ἐνθυμίζῃ... Ξέρεις, ὁ πρῶτος ὅρος γιὰ νάφῃς κανεὶς ἕνα ἐλάττωμα, εἶνε νὰ τὸ ἀναγνωρίσῃ ὁ ἴδιος. Καὶ τί καλλίτερη ἀναγνώρισις, παρὰ νὰ τὸ πάρῃ γιὰ ψευδώνυμο;—Σ' εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια. Μπορῶ νὰ μὴν ἀγαπῶ κι' ἐγὼ μιὰ φίλη ποὺ μ' ἀγαπᾷ τόσο; Τί σημαίνει ἂν τὴν γνωρίζω λέγω καιρό;

Μὴν εἶσαι ἀνυπόμονος, *Ἀναπλιωτάκι*. Αὐτὸν τὸν καιρὸ λαμβάνω 200 ἕως 300 γράμματα τὴν ἡμέραν, ποὺ ὅλα πρέπει νὰ περάσουν πρῶτα ἀπὸ τὰ χέρια μου, κι' ἔπειτα νὰ δοθοῦν πρὸς ἐκτέλεσιν εἰς τὸν ὑπάλληλον. Λοιπὸν μὲ τὴν σειράν. Ἐν ὅταν ἤλθε κι' ἡ δική σου σειρά, ἡ παραγγελία σου ἐξετελέσθη.

Ὁ *Πειραιὰς τοῦ Αἰγαίου* κατεμαγεύθη ἀπὸ τὸ νέο μυθιστόρημα «Στὰ Βουνά». Μοῦ γράφει, ὅτι ἀπὸ τὸ πρῶτον φύλλον τὸν ἔβαλεν εἰς μεγάλην περιέργειαν. Καὶ προσθέτει: «Ἡ Διάπλασις γίνεται ὁλοένα ὡραιότερη!»

Ἑλληνικὴ Ἀκμὴ καὶ *Ἑλληνικὸν Γόητρον*, ἡ ὑπ' ἀριθ. 2 Πνευματικὴ Ἄσκησις ἐδημοσιεύθη πρόχειρα καὶ τὸ 1913. Ἀλλὰ μόνον τὸ 1913; Ὑποθέτω, ὅτι θὰ ἐδημοσιεύθη πολλὲς ἀκόμη φορές. Εἶνε ἀπὸ ἐκεῖνες ποὺ ἔρχονται πρώτες-πρώτες στὸ νοῦ τοῦ ἀρχαρίου συνθέτου. Δυὸ πρόκειται λοιπὸν περὶ ἀντιγραφῆς, ἀλλὰ περὶ συναντήσεως.

Ὁ φίλος μου *Δοξασμέναι Ἀθῆναι* μου γράφει, ὅτι στὸ Πάτρας, ποὺ ἔμεινε μιὰ ἑβδομάδα, ἀνακαλύφθη ὅτι ἔχω ἐκεῖ μεγάλη διάδοσι καὶ ὅτι πολὺ λόγο, γίνεται γιὰ μένα. Αὐτὸ εἶνε μία ἀλήθεια· τὰ Πατρινόπουλα μάγαψαν πολύ.—Ναί, νὰ μοῦ γράψετε, καὶ σὺ καὶ ὁ Μπ. καὶ πάντα θὰ σᾶς ἀπαντῶ.

Πραγματικῶς, *Χρυσῆ Ἀκτίς*, ἄλλοτε ἔκαμνα καὶ Διαγωνισμὸν Ραπτικῆς, καὶ τὰ προϊόντα του,—φορεματάκια, νυμφικὲς κοῦκλες κλπ.—τὰ ἐμοιράζα σὲ φτωχόπαιδα. Μὰ εἶνε περιστάσεις τώρα γιὰ τέτοια ἔξοδα; — Ναί; ἡ δημοσίευσις θὰ ἐξακολουθήσῃ καὶ περιμένω τὴ φωτογραφία σου. Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐξαπάθημα σὲ καὶ τὴν *Ἑλληνικὴν Γῆν*.

Καὶ βέβαια, *Ἔφηβε Ἐρμῆ*, ποὺ οἱ Πράκτορες δὲν κοβίζετε ἀπὸ τὴν πώλησι τῶν φυλλαδίων. Δεκαπέντε λεπτὰ σᾶς τὰ πληρώνουν, δεκαπέντε λεπτὰ μοῦ τὰ πληρώνετε· βάζετε μάλιστα κι' ἀπὸ τὴν τσέπη σας γιὰ ταχυδρομικά, ὅταν στέλνετε τὰ χρήματα ἀπὸ ἄλλη πόλι. Τὸ γράφω, κατὰ τὴν ἐπιθυμία σου, γιὰ νὰ μὴ νομίζουν μερικοὶ ὅτι κάνετε ἐμπόριο, ἐνῷ ἁπλούστατα κάνετε μιὰ εὐγενῆ, ἀφιλοκερδῆ πρᾶξι, μιὰ εὐεργεσία.

ΔΙΑ ΤΗΝ ΕΠΑΡΚΕΙΑΝ

«Πολὺ σὲ θαυμάζω, ἀγαπητὴ Διάπλασι, ποὺ δὲν αὐξήσες τὴν συνδρομή σου, ἂν καὶ τοῦτο ἦτο ἀναγκαῖον ὑπὸ τὰς σημερινὰς περιστάσεις. Ἐγὼ θὰ τὸ ἐθεώρουν μεγάλο δυστύχημα, ἂν ἔπαυες τὴν ἔκδοσί σου· ἀλλ' αὐτὸ δὲν θὰ συμβῇ, γιατὶ τὰ παιδιά σου θὰ σὲ βοηθοῦμε, μ' ὅλα μας τὰ μέσα. Σοῦ στέλλω 2 δραχμάς, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι αὐτὰ δὲν θὰ εἶνε τὰ πρῶτα καὶ τὰ τελευταῖα». —*Νεαρὸς Ντέτεκτιβ.*

«Προχθὲς μὲ ρώτησε ἡ μαμμά μου τί θέλω γιὰ τὸν καινούργιο χρόνο καὶ τῆς εἶπα, ὅτι καλλίτερο δῶρο ἀπὸ τὴ συνδρομή μου γιὰ τὴ Διάπλασι δὲν μπορεῖ νὰ μοῦ δώσῃ. Σοῦ στέλλω λοιπὸν 8 δραχ. μ' ἕλπιδ 2 γιὰ τὴν ἐπάρκειαν καὶ νομίζω ὅτι κι' ἐγὼ συντελῶ λιγάκι στὴν ἔκδοσι τοῦ μόνου μας ἀληθινοῦ περιοδικοῦ». —*Κ. Θ. Δημαρᾶς.*

[Βεβαιάτατα, μικρέ μου φίλε! Καὶ πολὺ μάλιστα! Γι' αὐτὸ ἀκρ ἐδῶς ἐδημοσιεύθ καὶ τὸνομά σου, ποὺ δὲν ἤθελες ἀπὸ μετριοφροσύνη.]

Δι' ἄλλα δὲν ἔχω σήμερα τόπον.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβα τὰ ἑξῆς: «Ἀπὸ τὰ Φαιδρά».—«Εἰκόνες», «Ἡ ἀνθοπώλις» κλπ.—«Κυνῆγι δίχως ἄδεια».—«Κωμῳδία μονάρχαντη».—«Χριστούγεννα».—«Τὰ δύο χρέη».—«Βουδὴ ἀγωνία».—«Γλυκειὰ ἢ ἡ ζωή».—«Στὸ κρεββάτι».—«Ἡ δόμβα» κλπ. —«Ἕνα παιγνίδι».—«Σὰν τί νὰ λένε τάνθια». —«Πόθος».—«Οἱ δρόμοι».—«Ἀπὸ τὴν 31η Κυριακή».—«Θάνατος ὀρφανοῦ».—«Στὴ Διάπλασί μου».—Παιδ. Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Ἔδδ. Διαγωνισμούς.

Κριτικὴ τῆς προηγουμένης Σελίδος:— Τίποτε τὸ ἐξαιρετικό. Τὰ πρωτότυπα ἀρκετὰ καλά. Ἡ μετάφρασις ἀπὸ τὸν «Ζὰν-Κριστόφ» πολὺ καλή. Τὰ Παιδ. Πνεύματα ἔξυπνα. Ἀλλὰ ὅλα συνειθισμένα. Μόνο τὸ ποίημα τῆς *Κόκκινης Γατούλας* ξεχωρίζει· αὐτὴ τὴ Σελίδα. Δὲν εἶνε βέβαια κάτι καινό. Πολὺ ἐντονη, πολὺ ζωηρὴ ἡ εἰκόνα τῆς μεγάλης Δυστυχίας ποὺ μᾶς δείχνει: Ἕνας παράλυτος μὲ τὴν ἄρρωστη μητέρα του. Κι' ἡ φεγγαρόφεγγα τεχνική. Ἀλλὰ τὸ ποίημα δὲν εἶνε σονέττο, κι' ἂ ἔχῃ δεκατέσσαρας στίχους. Ὑπὸ σονέττο ἡ ὁμοιοκαταληξίες τῶν δύο πρώτων τετραστίχων πρέπει νὰ νὰ εἶνε ἡ ἴδιες· ἐνῷ ἐδῶ καθένα ἔχει τὲς δικές του. Τὰ δυὸ τετράστιχα πάλι πρέπει νὰ τὰ ἑνώσῃ μιὰ ὁμοιοκαταληξία: ἕνας στίχος τοῦ πρώτου νὰ συμφωνῇ μὲ ἕνα τοῦ δευτέρου. Ἔξαφνα τὸ «περκατούσα» (10ος στίχος) μποροῦσε νὰ γίνῃ «περπατήσω» γιὰ νὰ ταιριάσῃ μὲ τὸ «κρατήσω». Κ' ἴσως· ἔτσι θὰ τὸ εἶχε ἡ *Κόκκινη Γατούλα* κι' ἔγινε λάθος τυπογραφικό.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἐν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1918. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἐγόρια, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Ἀερόμητο Θαλασσοπούλι*, ἀ. (ΑΚ). *Βερβένια*, κ. (ΕΒ). *Ἀσπίς τῆς Ἑλλάδος*, ἀ. (ΑΜ). *Ἥρως τοῦ Μεσολογίου*, ἀ. (ΑΜ). *Σημαία τῆς Ἑπταλόφου*, ἀ. (ΣΣ). *Ἐλπὶς τοῦ Γένους*, ἀ. (ΔΜ). *Μέλλων Νικητής*, ἀ. (ΑΠ). *Ἀετὸς τῆς Ἑλλάδος*, ἀ. (ΠΣ). *Δαιμόνιον τῆς Σπάρτης*, ἀ. (ΧΔ)· *Ἐρημικὸ Νησάκι*, κ. (ΦΒ). *Μαραμένο Γιοβλί*, ἀ. (ΓΤ). *Ἑπτάλοφος*, κ. (ΑΚ). *Ἀπόγονος τοῦ 21*, ἀ. (ΠΜ). *Φαληρικὸς Μπάτης*, ἀ. (ΣΤ). *Ἀεροπόρος*, κ. (ΒΚ). *Ἔνδοξος Σημαιοφόρος*, ἀ. (ΕΣ). *Ἀετωλός*, ἀ. (ΓΠ). *Ὄνειρο τῆς Δόξας*, κ. (ΕΚ). *Ἀνδρέας Κολοκοτρώνης*, ἀ. (ΕΒ). *Μέλλων Ἐφευρέτης*, ἀ. (ΠΑ). *Ὡραία Νηρηΐς*, κ. (;). *Πρόμαχος τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. (;). *Γενναῖος Ναυτόπαις*, ἀ. (ΙΡ). *Συριανοπούλα*, κ. (ΑΒ). *Φουσταναλλᾶς*, ἀ. (ΞΡ).

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Ἥρως τοῦ Σουλίου*, ἀ. *Δούρειος Ἵππος*, ἀ. *Κιλκίς*, ἀ. *Κρυθαρόνιο Ψωμί*, ἀ. *Νεαρὸς Ντέτεκτιβ*, ἀ. *Ἱερὸς Ἀγών*, ἀ. *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, ἀ. *Πανζουρλισμός*, ἀ. *Δεάρτηρ

Ἀμαζών, κ. *Βαρβαρομάχος Ἑλλάς*, ἀ. *Ὑπερασπιστής τῆς Ἐλευθερίας*, ἀ. *Δικέφαλος Ἀετός*, ἀ. *Ἑλληνικὴ Σημαία*, ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν : —ὁ *Ἀνοικτόκαρδος* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, *Ρόδον τῆς Ἀνατολῆς*, *Κάστρο τοῦ Ὀδυσσέως*, *Ζινέτταν*.—ἡ *Βερβένα* (0) μὲ *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἀκτῖνα Εὐτυχίας*, *Αὐγερήν*, *Νυκτολούλουδο*. —ἡ *Παγωμένη Φωτιὰ* (0) μὲ *Κόκκινο Γαρύφαλλο*, *Ἀγρίαν Τσιγγάνα*. —ὁ *Τιάρκος* (0) μὲ *Κόκκινο Γαρύφαλλο*, *Λαΐδην Λάϊφ*, *Πολιορκημένον τοῦ Μεσολογγίου*, *Βαρωνίδα*. *Τρικυμίαν*, *Πειρακτήριον*, *Κουρέλλι*.—ὁ *Ὀδυσσεὺς* (0) μὲ *Πόλιν τῶν Ὀνείρων*, *Τρελλὴν Ἀτσιγγάνα*, *Ἀγριοκάτσικο*, *Πολυμήχανον Ὀδυσσέα*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Ὀρέστην*, *Λεύκην Κυμέλιαν*, *Ἀνυὴν Καμέλιαν*, *Πειρακτήριον*, *Ἰδεώδη Ἑλλάδα*, *Ἰρισέγευγην*. —τὸ *Ἔνδοξον Ναύπλιον* (0) μὲ *Δάφνης Στέφανον*, *Νεύτωνα*. —ἡ *Ἀτρόμητος Ἀμαζὼν* (0) μὲ *Νεύτωνα*, *Κόκκινο Γαρύφαλλο*, *Ἀγρίαν Τσιγγάναν*, *Ναυτόπαιδα*. —ὁ *Πλοίαρχος Νέμος* (0) μὲ *Φωνὴν τῆς Παιρίδος*, *Ρωμαῖον Ὕπατον*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της *Ἐλβίραν Ἀ. Διβ.* (εὐχαριστῶ δι' ὅλα!) *Φαέθοντα* (τρ. *Ἀδρόον Βραβεῖον* εἶνε ἄσχετον μὲ τὰ Εὔσημα· διάβασε καλλίτερα τὸν Ὁδηγόν.) *Πριγκήπισσαν τῶν Δολλαρίων* (ἔστειλα εἰς τὴν ἐρώτησίν σου ἀπαντῶ ναί·) *Ἀνδρέαν Π.* (ἐννοῶ, ἀλλὰ δὲν πειράζει· ἀρκεῖ ἡ καλὴ διάθεσις·) *Ὑποκόμητα Ρετεντοὺς* (εὐχαριστῶ πολύ· δέχομαι καὶ τὰ ὀλίγα ὡς πολλά, καὶ μάλιστα ὅταν συνοδεύωνται μὲ τέτοια λόγια·) *Εὐελπιν Νέον* (αἱ παραγγελίαι σου ἐστελέσθησαν· μὴν τοὺς ὑκοῦς αὐτούς· μιλοῦν χωρὶς νὰ ξέρουν τί λέγουν· ἴσως ἐπαναλαμβάνουν ὡς παπαγάλοι ὅ,τι ἀκούσουν ἀπὸ μοχθηροὺς καὶ φθονερούς·) *Νικητήριον Δάφνην* (ἐξαιρετικῶς θὰ λογισθῇ·) *Ἀθάνατον Δόξαν* (βραβεῖον, ἔστειλα· εὐχαριστῶ διὰ τὰς προσπαθείας·) *Ἑλληνικὴν Λιβενιτιὰν* (συμπλήρωμα ἐλήφθη σήμερον· εὐχαριστῶ·) *Ἑλληνικὸν Στέμμα* (φωτογραφία ἐλήφθη καὶ γρήγορα θὰ δημοσιευθῇ·) *Ἔνδοξον Μιλτιάδην* (ἔχει καλῶς, θὰ περιμένω·) *Κόρην τοῦ Βοσπόρου* (ἔστειλα καὶ εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἔντασιν τοῦ Ξεσπαθώματος·) *Ἀνδρ. Χ. Βλ.* (γνωστὰ ὅλα· νέα νὰ μοῦ στείλῃς δικά σου·) *Καρνοφύλλι τοῦ 21* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· σᾶς περιμένω·) *Μικρὸν Ἀχαιὸν* (ἔστειλα· εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις·) *Γλυκὺ Παρελθὸν* (εὐχαριστῶ καὶ διὰ τὸ νέον ξεσπάθωμα·) *Τιάρκον* (ἔχει καλῶς·) *Ἀνατέλλουσαν Σελήνην* (ναί, τὸ βλέπω κ.ἀ· εἶμαι κατευθυνσιασμένη!) *Γ. Χ. Παυλ.* (δὲν ἐνθυμοῦμαι ἀκριβῶς περὶ τὸ 1880·) *Ναυτόπαιδα* (διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα εὐχαριστῶ· κατὰ τὸν κανονισμὸν τοῦ Ξεσπαθώματος, γενικὸς Πράκτωρ κανεὶς δὲν γίνεται· πᾶς συνδρομητὴς ξεσπαθώνων εἶνε Πράκτωρ·) *Πανελλήνιον Μεγαλεῖον* (ὁ Ἀγανίας σᾶς εὐχαριστεῖ πολύ·) *Ἀνοικτόκαρδον* (ναί, ἡ «Ἀδελφούλα μου» θεωρεῖται ἀπὸ τὰ καλλίτερα τοῦ Ξενοπούλου· τὸ θυμοῦνται ὅλοι ὅσοι τὸ διάβασαν· ἐπιταγὴ δὲν ἐλήφθη ἀκόμη·) *Μεγάλην Ἑλλάδα*, *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν*, *Βαρωνίδα*, *Μικρὸν Λόρδον*, *Ἑλλήνα τοῦ Ὀλύμπου*, *Ἀπ. Ἰορδάνην*, *Λαρισσαϊκὸν Διαβολάκι*, *Κλεφτόπουλο τοῦ 21*, *Βοσκοπούλαν τοῦ Πηλίου* κλπ. κλπ.

Ἐθνικὸν Πόθον, *Βερβένιαν*, *Νεράϊδαν τοῦ Βοσπόρου*, *Γιαπωνέζαν* (ἔλαβα· ἔστειλα· εὐχαριστῶ.)

Ἑλληνικὴν Ἀκμήν, *Πλοίαρχον Νέμον*

Γλυκὺ Ὄνειρον, *Ἀγρίαν Τσιγγάναν*, *Κ. Α. Κοντ.*, *Ἀττικὴν Νύκτα*, *Φρέντον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Χρυσοῦν Αἰῶνα, *Κόρην τοῦ Βοσπόρου*, *Ἔνδοξον Σημαιοφόρον*, *Ναπολέοντα Α'*, *Πειρατὴν τοῦ Αἰγαίου*, *Ριζοσπάστην*, *Κόρην τῆς Ρούμελης*, *Αὐτόνομον Ἤπειρον*, *Ἀφελῆ Ξανθούλαν* (ἔστειλα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *18ην Δεκεμβρίου* θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 170οῦ Διαγωνισμοῦ Λύσεων Δεκεμβρίου-Φεβρουαρίου
Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 18ης Μαρτίου

35 (δις). Λεξίγριφος

Δύο σύμφωνα ἑνώνω
Μ' ὁποιοδήποτε σιρατὸ
Κι' Ἀθηναῖο φανερώνω
Ἀρχοντα ἱστορικό.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀνωνύμου (;)

36. Συλλαβόγριφος

Ἄρθρον, λῦτα, εἶνε τὸ πρῶτον,
Σκοτεινὸν τὸ δεύτερόν μου
Κ' εἰς τῶν ἄκρων σου τὰς ἄκρας
Ἀπαντᾷ τὸ σύνολόν μου.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φιλομούσου

37. Στοιχειωτονόγριφος

Βγάλε ἤτα, βάλε ἄλφα
Καὶ ἀνέβασε τὸν τόνο,
Γειά νὰ ἰδῇς, μὲ τοῦτο μόνο,
Ἀπὸ ζῶο οἰκιακό,
Θεραπευτικώτατο ποτό.

Ἐστάλη ὑπὸ Κωνστ. Χ. Κοκκίνου.

38.—42. Μαγικὴ Συλλαβὴ

Τῇ ἀνταλλαγῇ μιᾶς συλλαβῆς ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, διὰ μιᾶς ἄλλης, πάντοτε τῆς αὐτῆς, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις.

Θεός, Σύρος, Ἄργος, πόλος, τιμία.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Τρελλοῦ Κεφαλλονίτου

43. Μεσοστιχὶς

Τὰ μεσαῖα γράμματα τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων, (αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὅλαι ἀπὸ πέντε) ἀποτελοῦν Ἀττικὸν Ρήτορα.

1. Τὸ ἐναντίον τῆς ἀρχῆς. 2. Σημεῖον τῆς στίξεως. 3. Ἀργοναύτης. 4. Ἀστήρ. 5. Αἴσθημα. 6. Ἀρχαία ἱστορικὴ Πόλις.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἄθω

44. Φωνηεντόλιπον

κρς - πντ - κρτμτ

45. Γρίφος

Βουτᾷς
Φω ——— Ἄσκαν ψευδ' +
Βόλ'

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μυροβόλου Ἄνθους

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεων τοῦ 27ου φύλλου

350. Λεωνίδας (Λέων, Ἴδας.)—351. Μεσόηνη (μὲ σῖ νί.)—352. Κοάνος-Θρόνος-Χρόνος-ὄνος.—353. Ἀρκαδία-καρδία.

354. **Δ** Α Υ Ι Δ 355—359. Διὰ τοῦ Ν.
Σ Α Π Φ Ω *οἶνος, ἀμνός, πάνος,*
Ρ Η **Σ** Ο Σ *πᾶν, κάνος.*—360-362.
Ρ **Ο** Δ Ο Ν 1. Οὐδεὶς σιγήσας μετε-
Σ Ε Δ Α Σ νόησε. 2. Τὰ σπουδαῖα μελέτα. 3. Οὐδεὶς ἐλεύθερος ἑαυτοῦ μὴ κρατῶν.—363 ΑΕΤΟΣ-ΒΑΡΝΑ-ΑΡΙΩΝ (Ἀβάνα, ΕΑΡ, ΤΡΙτη, Ὀνώριος, ΣΑΝίς.— 364. Ἔλεει τοὺς πτωχούς.— 365. *Ἐπιθύμησον διὰ νὰ ἐπιτύχῃς* (ἐπὶ θῆ μῆ - σὺν διὰ νὰ - ἐπὶ τύχης).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΗ'—28]

Ἡ «ΣΙΔΗΡΑ ΣΥΜΜΑΧΙΑ» κατερχομένη καὶ πάλιν στὸ Δημοψήφισμα, ἵνα συνεχίσῃ τὸν περισυνόν της θρίαμβον θὰ ὑποστηρίξῃ παραψηφεῖ τὸ ἀληθῶς ἰδεῶδες ψευδώνυμον :

ΑΣΤΗΡ ΤΗΣ ΝΙΚΗΣ

Θεωροῦμεν περιττὰς τὰς μεγάλας δηλώσεις. Δεῦτε ἀφ' ἑνὸς ἡ γνωστοτάτη ἰσχὺς τῆς «Σιδηρᾶς Συμμαχίας», καὶ ἀφ' ἑτέρου ἡ ὑποψηφιότης τοῦ ***Ἀστέρος τῆς Νίκης***, ἐπιλέκτου αὐτῆς μέλους καὶ ἀνέκαθεν ἀφοσιωμένου συναγωνιστοῦ μας, προσιωνίζουν τὴν δευτέραν Νίκην τοῦ Κόμματός μας.

Ὁ Ἀρχηγός: ***ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ***

[ΙΗ'— 29]

Σύλλογος ἡ «***Ἀναγέννησις***». Διορίζονται ἀντιπρόεδρος Π. Ῥόρρης· ἀντιπρόσωποι Ἀθηνῶν Χρ. Παπαχρήστου, Ἀναστ. Κλάδης, Μενελ. Στυλιανίδης, Δημ. Βαλέας· Πύργου : Π. Σταυροπουλος, Κ. Ξύδης· Λεωνιδίου Γ. Ν. Τσαμάλης.

[ΙΗ —30]

ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψηφία Δημοψηφίσματος 1917
ΙΔΕΩΔΗΣ ΕΛΛΑΣ

[ΙΗ'—31]

ΤΡΙΚΥΜΙΑ, τί γίνεται ἡ ***Ἡρωϊκὴ Σάλπιγξ***, ἡ ***Ὠχρὰ Σελήνη***, καὶ ἡ ***Εὐαίσθητος Καρδία;*** Περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν ποίησιν ἢ τὴν ποιότητα;...

ΠΕΙΡΑΚΤΗΡΙΟΝ

[ΙΗ'—32]

ΒΑΡΒΑΡΟΜΑΧΟΣ ΕΛΛΑΣ
Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος τοῦ 1917

[ΙΗ'—33]

Θέλων νὰ κάμω Λεύκωμα Μ. Μυστικῶν, παρακαλῶ πάντας τοὺς συνδρομητὰς τῆς Διαπλάσεως νὰ ἀνταλλάξουν μαζί μου.

Δικέφαλος Ἀετός

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

Ὅσων αἱ λύσεις, ἀδιαφίλτως φυλλαδίου, ἐλήφθησαν ἀπὸ 14—19 Δεκεμβρίου.

ΑΘΗΝΩΝ: Γρ. Ι. Οἰκονόμου, Π. Μοιραΐος, Μ. Γ. Κορνάρος, Γ. Ἀθ. Θεοδωρόπουλος, Ἐμμ. Μπούκοσης, Εὐαγγελία Δαβῆ, Δ. Ἰω. Γιάκας, Χαρ. Φλουδοπούλου, Ἀπριλιάτικο Τριαντάφυλλο, Ἀλ. Ταρόπουλος, Λ. Ν. Πολίτης, Καλλιόπη Τ. Παντελῆ, Ριζοσπάστης, Δ. Ἀντωνίου, Β. Γ. Ὀθτόπουλος, Θ. Κ. Χαρακόπος, Ἀγγελική Κ. Χαρακόπου, Χρυσομαλλὸν Δέρας, Γρ. Π. Χρυσοβέργης, Μ. Κ. Σπυλιανίδης.

ΑΓΡΙΝΙΟΥ: Γ. Σ. Καλόγυρος.

ΑΙΓΙΟΥ: Φλώρα Ι. Βασιλειάδου, Ἰφιγένεια Κ. Πολιτοκούλου, Ἀλ. Α. Κοτοπούλης.

ΑΛΡΙΣΣΗΣ: Ἄρμα τοῦ Ἡλίου, Δημ. Θ. Εὐθυμίου, Πυρ. Κ. Ἀστεριάδης, Δ. Α. Παπαχριστόπουλος, Ν. Γ. Ριζόπουλος.

ΑΙΜΝΗΣ: Ἐθνικὸς Πόθος, Ἀφελῆς Ἀημγιωτάκι, Ἐδάγ. Γ. Βλαχούτσιος, Ι. Ν. Λιανοσταθῆς.

ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Δ. Θ. Παπαδόπουλος, Γ. Δ. Σταυρόπουλος.

ΝΑΥΣΤΑΘΜΟΥ: Ἀττικὴ Νύξ.

ΠΑΤΡΩΝ: Χρ. Παλαιολόγος, Νίτσα καὶ Ντίνος Βλ. Ἀντωνοπούλου, Ἀπόγονος τοῦ 21, Δημ. Θεμελῆς, Π. Κ. Θεοχάρης.

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Φρ. Γ. Φουτρῆς, Σπ. Β. Βαλσαμίδης, Τ. Δ. Παπαδόπουλος, Κάτη Δ. Γρηγοράκη, Ἰω. Κ. Κούρταλης, Εὐθ. Δουκάκης.

ΡΕΘΥΜΝΟΥ: Ν. Β. Σπανδάγος, Μ. Ἐμ. Ἀβάτζος.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα, Δαπόντε.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κ. Ε. Καρανάστασης, Δ. Ν. Ἀλεξάνδρου, Γ. Ι. Φουσάρας.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΤΣΙΡΟΠΟΥΛΟΣ ἐν Ἀθήναις, καὶ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΘΕΜΕΛΗΣ ἐν Πάτραις, οἱ ὁποῖοι ἐγγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Ἰανουαρίου 1918.

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΛΑΖΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι. — Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99